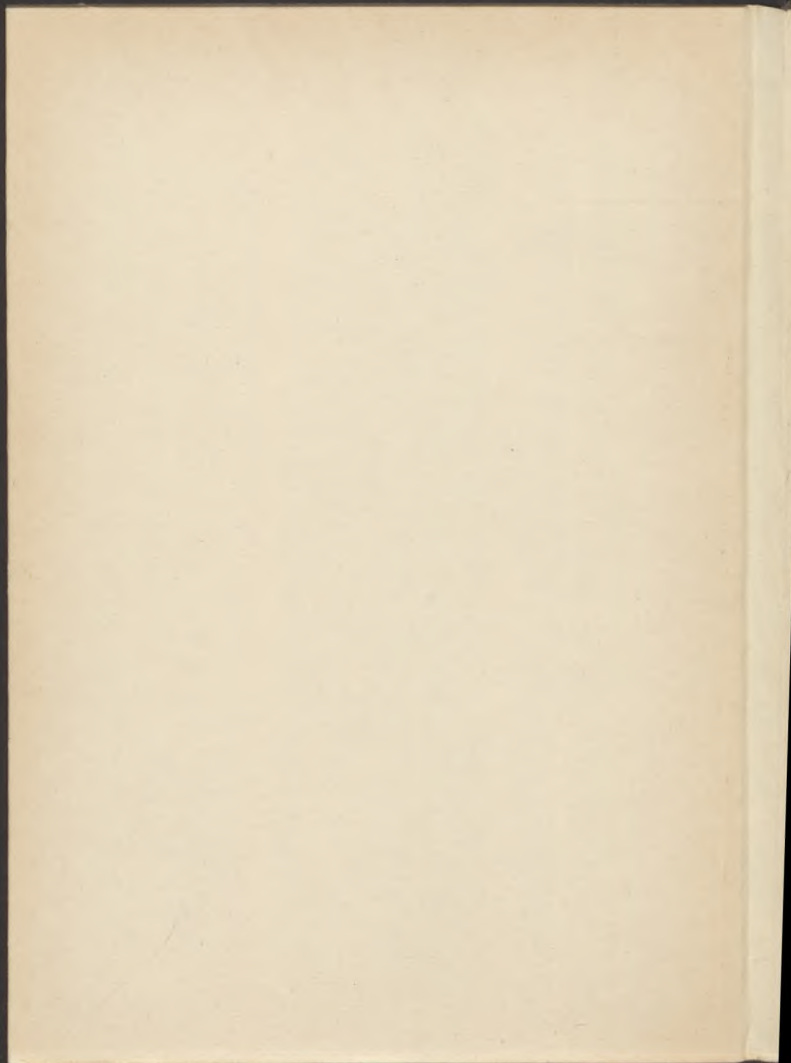
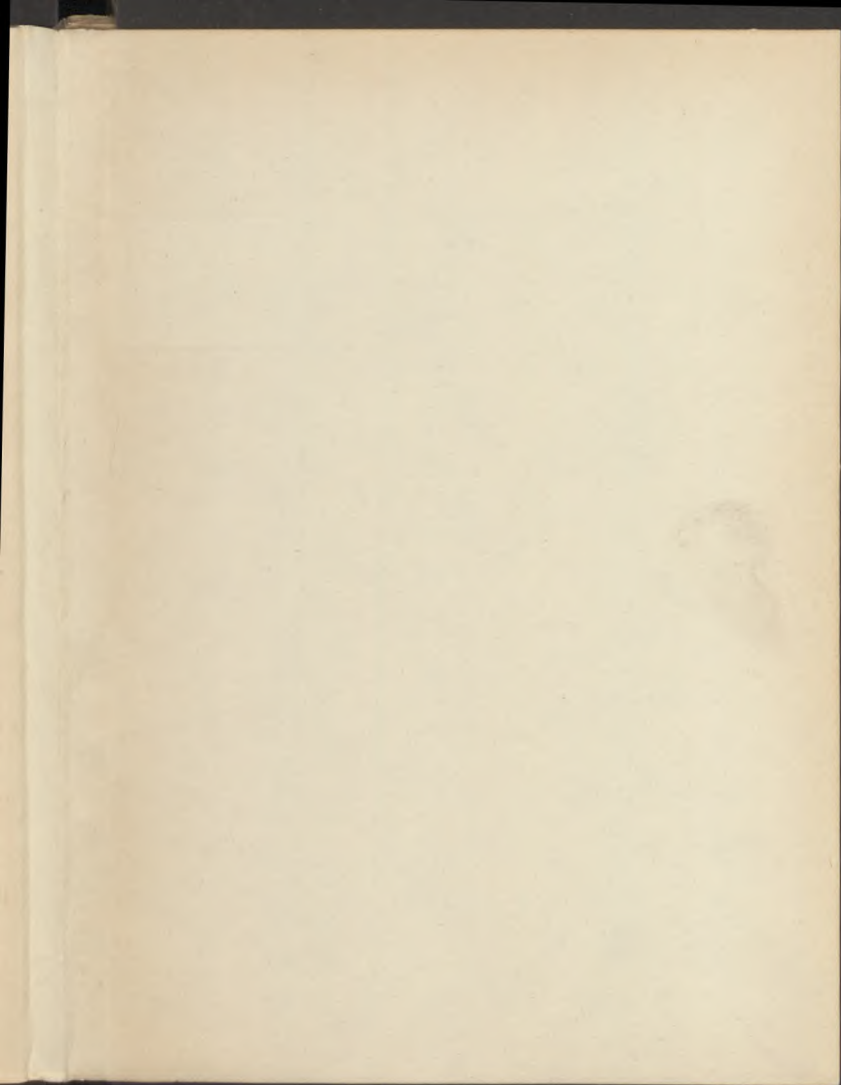

12202/

IV.49

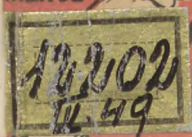

ARKA REGÉNYTÁR

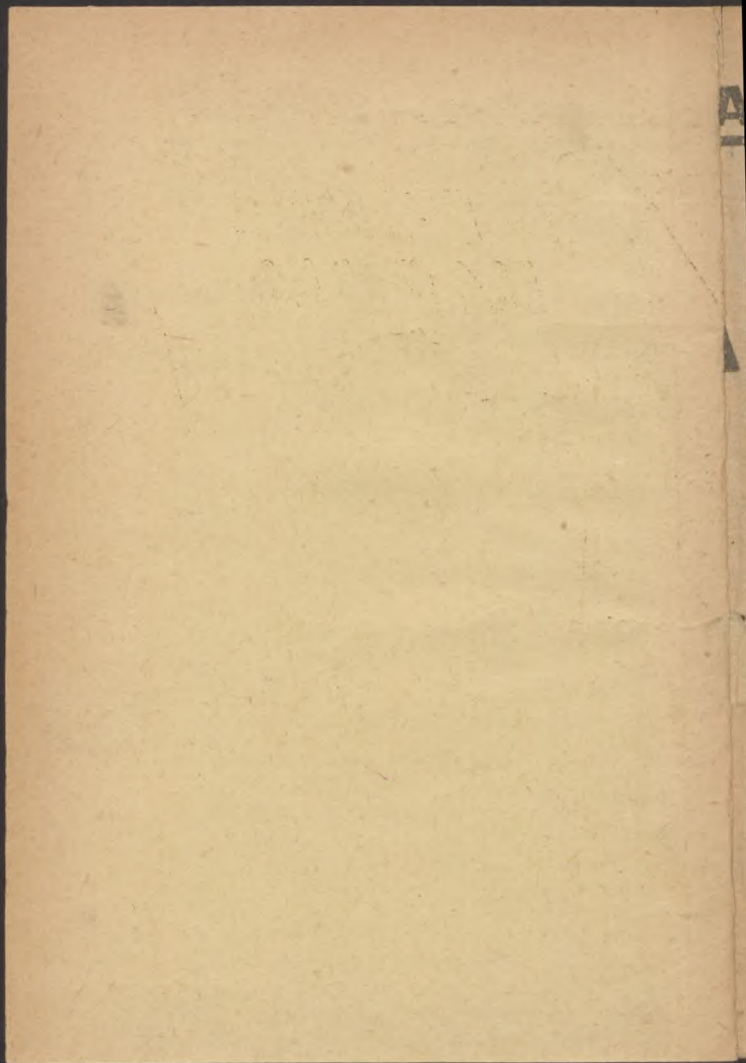
PRENCE

A POKOL KAPUJA

10
FILLÉR

ARKA REGÉNYTÁR

A pokol kapuja

Írta:

G. Lawrence

12.202/IV. 49

BUDAPEST, 1938 DECEMBER 8.

IV. évfolyam

49. szám.

bc

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR

Növedéknapió

1939. évi 396. sz.

Vegye meg minden csütörtökön

a

Tarka Regénytár

izgalmas, színes, érdekfeszítő köteteit.

10 fillérért 100 oldalon

a világ minden tájának népeit, szokásait, földjét megismerheti riportszerűen éles, eleven írások tükrében.

Mint a film gyorsan pergő képei,

olyan hűen, világosan és izgalmas feszültséggel ismeri meg azokat a messze tájakat, ahová talán sohasem juthat el, ha hűséges barátja lesz a Tarka Regénytár változatos köteteknek.

**Kitűnő írók kitűnő alkotással
olcsó pénzért,**

ez a

Tarka Regénytár

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 5. Telefon: 1444-00.

ELSŐ FEJEZET.

John Flinwill munkába áll.

A lift csengetett és megállt. John Flinwill megrázta magát, mint a kutya a kellemetlen fürdő után s úgy nézett vissza a tárna sötét szájába, mint aki egyidejűleg kétszer volt lent a mélyben: először és utoljára. Intett a sötét-képi liftkezelőnek a az ormótlan kövekkel kirakott aknaszájja keresztül kiballagott a napvilágra.

Hányorogva nézett körül.

Bánya sötétsége után elvakította a szikrázó fény, amely a felhőtlen égről elárasztotta a vad, sziklás és vigasztalanul kopár vidéket. Testéről lecsorogott az izzadtság; nem vesződött a törölgetéssel, hiszen perc múlva ismét előntötte volna a víz.

Csililék húztak el mellette, indián és félvér munkások cammogtak, mint a betegek s távolabb a rozzant fészerre emlékeztető gépházban asztalok között másan köhögött a nyersolajmotor.

John Flinwill félrehúzta a száját.

Szép kis bánya, amely ilyen képet nyújt az

üzemidő alatt; s még szebb lehet az az állás, ahol ezen a helyen kínált a limai Giornale hirdetése.

Még egyszer körülnézett a telepen, mintha első benyomásait akarta volna ellenőrizni. Széles, de nem túlságosan tágas fensík oldalán, mint éhes és mohó szájak sorakoztak az akna-lejáratok. Összesen három volt, de csak egy előtt látszott munkának nyoma; a másik elhagyottan una kozo t, a harmadik pedig félig befalazva állott. Jobboldalt néhány hosszú barak, a gépház és egy kantinféle épület, baloldalt hihetetlenül mocskos, alacsony kunyhók sora. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a bennszülött munkások laknak benne. A barakok hátamögött kopár, rozsdavörös sziklák tövében tágas, egészségesnek látszó lakóház körül pár szegényes cserje szomorkodott ott alkalmasint a bányatulajdonos élt, ha kedve volt ehhez a vigasztalan, lélekölő k... zethez.

Mesztic szolga futott feléje széleskarimű szalmakalapban. Kékkörmű jobbkezevel mutatta az utat.

— Senor Pasco a kántinban van. Erre kell menni. . .

Flinwill bólintott. Kiköpött és meggyorsította a lépéseit. Ha pihent lovakat kap és rövidesen indul, reggelre Aticoban lehet s ha szerencséje van, pár óra alatt hajót is kap Lima felé.

A testes portugál munkavezető elsötétített ablaktáblák mögött ült a tágas ivóban és pihegett. Apró szemeivel gyanakodva pislogott a mérnökre.

— Nos, Mr. Flinwill, mit látott odalent?...

— Sok mindent, de csupa olyat, amitől a hajamszála is égnek meredt.

— Si, si... de sajnos, Peruban minden bánva ilyen...

A mérnök cigarettára gyújtott.

— Ha ez igaz, minden perui bányavezetőt felköttenék.

Miguel Pasco elvigyorodott.

— Nem rossz tréfa... úgy látszik, nem ismeri az itteni viszonyokat.

— Mielőtt idejöttem, a huarasi bányákban dolgoztam. Mondhatom, Huaras paradicsom ehhez képest, mégsem birtam ki félévnél tovább.

— Si, si... Peruhoz idegek kellenek...

— Vagy öklök... nem gondolja?

— Carramba... mit ér az ököl a késekkel szemben?

Egyetlen hajtással kiitta poharát és kötekedve Flinwillre tekintett. Annak azonban semmi kedve sem volt a vitatkozáshoz. Közömbös arccal dőlt hátra a székén.

— Senor Pasco... kifogatta már a lovakat?...

A portugál szájában megállt a bagó.

— Csak nem akar elutazni?...

— De éppen azt akarok. Nem foglalom el az állást

— Carramba... ezt igazán nem hiszem volna...

Pasco arca olyan szélesre derült, mint a hold. Flinwill undorodva félretekintett.

— Örülhet, vén tolvaj... nem fogom zavarni a mesterkedéseit...

— Ohó... most igazság szerint meg kellene értenöm. Ön kissé nyers, Mr. Flinwill, de ez az önöknek látszik... kár, hogy nem marad itt. Batosan remekül megértettük volna egymást...

— Kötve hiszem...

Felállt s a portugál is követte példáját. Az ajtó felé indult, de hirtelen megtorpant.

— Megértem, hogy nem akar ittmaradni. Ez a hely túlságosan elhagyatott, olyan fiatal ember számára, mint ön. De ha el is megy, okvetlenül beszélnie kell Señor Janseennel... Tudja, az öreg már kissé bogaras és képes volna azt hinni, hogy én beszéltem le az állás elfogadásáról.

John Flinwill elfintorította az arcát.

— Nos, ha úgy gondolja, hogy feltétlenül beszélnem kell vele, siessünk... Szeretnék minél előbb útrakelni...

Pénzt dobott az asztalra és kilépett az ud-

varra. A portugál követte. Alig tettek néhány lépést, amikor a kertés ház előtt karcsú, izmos, fiatal férfi tűnt fel. Magastetejű kalapot és sötét ruhát viselt, mint általában a déli emberek. Izgatottnak, sőt felindultnak látszott. Indulatosan kiáltott valamit, majd a kerítés mellé kötött lovához lépett s pillanat alatt nyeregbeszökkenve elvágtatott.

Flinwill figyelmét nem kerülte el, hogy a portugál arca megrándult. Éppen tudakozódni akart az izgatott férfi kiléte iránt, amikor váratlan eset történt.

A tárna felől százalmas emberroncs támolagott elő. Csontig soványodott testét alig fődta ruha s indiánnal kevert spanyol nyelven rimánkodva megszólította a munkavezetőt. De alig nyitotta ki a száját, Pasco máris mellelte termett. Húsos kezei ökölbeszorulva elcsattantak a benszülött képén s ugyanabban a pillanatban megindult a szózuhatag is a portugál szájából.

— Bitang aljas munkakerülő... vissza a bányába... mars, és élém ne kerülj többet, mert a két kezemmel fojtalak meg...

A benszülött az első ütés után a földre rogyott, Pasco azonban már belejött a gorombaságba. Lába rúgásra lendült, amikor erős kén

megragadta s messze röpítette. Flinwill haragtól vöröslő arcát látta maga előtt.

— Hallja, Pasco... az én jelenlétemben nem lehet így viselkedni... lóduljon és adjon ennek az embernek orvosságot. Chinint, de sokat...

A portugál arca elkékült a dühtől, Flinwill villámló tekintete előtt azonban jobbnak látta engedelmeskedni. Rekedt hangon dünnyögte.

— Még jó, hogy nem marad itt... holnaputánra valamennyi munkás beteget jelentene...

A mérnök fenyegetően előrelépett.

— Indul vagy vigyem?!...

— Jó, jó... de önnek beszélnie kell Jamseen úrral...

— Megtalálom magam is...

Anélkül, hogy hátratekintett volna, megindult a ház felé.

A széles, nyitott folyosón félvér szolgálta. A jelek szerint már várhatták, mert a legény kérdés nélkül megindult előtte a magas küszöbön és egy lényegesen keskenyebb, hűvös belső folyosón keresztül. A szoba, amelybe beléptek spártai egyszerűséggel volt berendezve. A maszaszív és sötét színű bútorok a pioneer időkből származhattak, csupán egy gumikerekű, párnázott toloaszék emlékeztetett a modern időkre.

A széken teljesen felöltözve idős, szikár, de

eleven szemű férfi feküdt, aki az ajtónyílásra élénken fordult a belépők felé. Hangja töretlen akarat erőről tett tanúságot.

— Ne vegye rossznéven, Mr. Flinwill, hogy nem fogadtam előbb. Orvosi rendeletre pihennem kell, de hiszen lesz még időnk bővebben beszélgetni.

A mérnök meghajolt. Zavartan kereste a szavakat.

Amikor nyolc nap előtt a Giornale hirdetését olvasta, álmában sem hitte volna, hogy olyan elhanyagolt bányában, mint amit ma látott, egyáltalán folyhat munka. Mint szakember tudta, hogy minden leszállás a tárnákba kész öngyilkosság, csak a véletlenül mult, hogy eddig is nem történt jóvátehetetlen szerencsétlenség. De hogyan mondja meg ennek a helyhez kötött beteg embernek, aki talán csak sejti, de nem ismeri a bajokat, hogy eszéágában sincs ittmaradni?...

Norbert Janssen tovább beszélt.

— Éppen ideje volt, hogy az achatoai bánya szakértő kezekbe kerüljön. Tudja, mióta én megrokkantam, a fiamat pedig szerencsétlenség érte, Pasco azt csinál, amit akar. Ráadásul a bánya is a régi, a tárnák kimerültek, újak feltárására pedig gondolni sem lehetett eddig.

Flinwill a torkát köszörülte.

— Hm... Mr. Janseen... gondolt már arra, mennyibe kerül egy új tárna megnyitása?...

— Damned... hát hogy az ördögbe ne gondoltam volna? Ötven-hatvanezer peseta még akad a folyószámlámon ilyen célra. Ha kell, még több is...

— Ez mindenesetre megnyugtató, de nem tudom, nem lehetne-e azt a pénzt gyümölcsözőbben befektetni...

A beteg ember szeme kerekrenyilt.

— Hogy érti ezt?...

— Végigjártam a tárnákat. Az argentit-rétegek kimerültek s a kemény lágán keresztül nehéz új erekhez jutni. Ami értékes anyag van, sulfarsenit és némi sulfantimonit, azt idáig nem használták fel a mosásnál. Ott halmozódik minden a kihordott, félredobott kőzetek között s nem tudom, érdemes lenne-e új munka alá venni. A legalsó szinteken találtam némi anglesitet, az ólom kiválasztásához azonban egészen új felszerelés kellene.

— Csak nem azt akarja mondani, hogy a bánya kimerült és értéktelen?

— Szó sincs róla. Az amerikai tőke és a legmodernebb technika vívmányainak alkalmazása mellett ebből a földből vagyont lehetne kiemelni. Az adott lehetőségek között azonban erre,

véleményem szerint, gondolni sem lehet. Az új gépek ideszállítása, felszerelése és üzemben tartása felemésztene a várható hasznot.

Nagyot nyelt az őszinte beszéd után. Janseen arca megvonaglott. Látszott rajta, hogy erősen küzd magával. Amikor ismét megszólalt, a hangja fakó volt és olyan halk, hogy alig lehetett megérteni.

— Hallgasson rám, Flinwill. Tudom, hogy pillanatnyilag kevés jót láthatott s az, amit tapasztalt, alkalmasint alaposan elvette a kedvét Achatoától; de én azért bízom a bánya jövőjében.

Flinwill cigarettára gyújtott. Szeretett volna már túl lenni a kényelmetlen beszélgetésen, amely elől azonban nem térhetett ki. Janseen szavaira mérsékelt érdeklődéssel emelte fel a fejét.

— Szabadna tudnom, mire alapítja ezt a véleményét, Mr. Janseen?

Az öreg megmozdult. Fekvőszékét néhány kezmozdulattal Flinwill mellé kormányozta s hangja titokzatosan elhalkult.

— A szerencsétlenségül járt fiamra, Flinwill. Ez régi módszer szerint túrtam a földet s bevallom, nem sokat értek hozzá. Ő azonban bányamérnök volt s az államokban, az ohioi bányavidéken tanult. Egyre azt hajtogatta, hogy milliók vannak itt a föld alatt. Milliók, amelyeket csak egyszer kell megtalálni s azután magától öntik a vagyont.

A mérnök legyűrte szánakozó mosolyát. Megpróbált komolyságot préselni a hangjába.

— Nem történhetett meg, hogy a fia csak tréfált, Mr. Janseen?...

— Nem, nem... naponta bejött hozzám ebbe a szobába s elmondta, merre járt a föld alatt. Van itt egy Chilechito nevű bolond indián, azzal járta az alsó szinteket. Néha csüggedő volt, kedvetlen és fásult, máskor meg majd kicsattant a bizakodó jókedvtől. De hogy hitt a sikerben, azt bizonyítják legutóbbi tervei.

— Új tárnát akart nyitni?...

— Nem tudom... de annyi szent, hogy tárgyalásokat kezdett a szomszéd birtokossal az alattunk levő völgy megvásárlására. Már a szerződés is készen állott, amikor egy meglazult kötömege maga alá temette. A szerencsétlenségnek nem volt más tanúja, mint a félbolond indián s az ma is esküszik, hogy fiamat a hegyek szellemének boszúja érte utól.

— Hm... a völgynek tudtommal semmi köze a bányához. A tárnák iránya a hegy belseje felé halad.

— Éppen ez az, amit nem értek. A szomszédom, Pedro Clita azóta is követeli a vásár nyélbeütését, de őszintén szólva nem merek belevágni. Nyolcvanezer pesetát kér a területért, ami valószínűleg sivatag. Gondolja meg, négy éve egyetlen

csepp eső sem esett ezen a vidéken s a völgy talaja tiszta vulkános hamu. Termőföldnek kitűnő volna, de bányászni legfeljebb csak bacillusokat lehetné benne.

— Hátha tévedett a fia?...

— Néha magam is kételkedem benne, azért nem írtam alá eddig a szerződést Cíttával; de hozzá kell tennem, hogy a fiam tévedései utólag mindig igaznak bizonyultak. Még akkor is, amikor akaratom ellenére spanyol nőt vett feleségül, be kellett látnom, hogy a házassága helyes volt.

A ház körül, a csenevész bokrokon túl mozgás keletkezett. A kantin felől feltűnt Pasco köpcös alakja, mögötte kocsi kanyarodott az útra. Flinwill felvonta a vállát.

— Ez bizony nehéz dolog, Mr. Janseen. Igazán sajnálom, hogy...

Elhallgatott, mert elakadt a lélekzete.

Valahonnan oldalról lovas vágatott a ház elé. Egyetlen kézmozdulattal fékezte meg toporzékoló ménjét s könnyen szinte súlytalanul ugrott le a nyeregből. A kantárt odadobta az elősiető szolgának és felszaladt a tornác lépcsőin.

A következő pillanatban Pascoval együtt belépett a szobába. Janseen vértelen ajkai mosolyra húzódtak, amikor megpillantotta.

— Jó, hogy jössz, Manuéla... ez itt Flinwill,

az új mérnök. Úgy látom, nagyszerű szakember, Achatoa végre megint jó kezekbe kerül.

A leány lehúzta lovaglőkesztyűjét és előre lépett.

— Ennek igazán örülök... How do you do, Mr. Flinwill?...

Tiszta, hibátlan angolsággal beszélt, mintha yankee ősei szólaltak volna meg benne, pedig megjelenése egészen spanyol volt.

Hibátlan, világosbarna arcbőrét holló-fekete haj koronázta, hűs ajkai rúzs nélkül is pirosak voltak, mint a költők által annyiszor megénekelt eper. Csak a szeme, ez a ragyogóan világos, kékeszürke szempár vallott a letagadhatatlan angolszász eredetre.

Flinwill úgy nézett rá, mint valami csodára. A Cordillerasnak ebben a zugában, távol minden igazi kulturától Manuela Janseen több volt, mint szép; varázslatos jelenség volt a maga üde fiatalságának csodás és hamvas bájával.

Vannak találkozások, amikor két ember, aki soha azelőtt nem látta egymást, tisztán és félreérthetetlenül érzi: sorsuk közös, találkozásuk nem múlhat el a rohanó pillanattal.

John Flinwill tisztán érezte ezt, amikor a leány keskeny, fiús és kemény kezét a tenyerébe fogta. Szemük összevillant és mind a ketten elpiroztak.

— Örülök, hogy megismertem, Miss... vagy senorita... — mormogta ügyetlenül Flinwill.

A leány felnevetett.

— Nagypám s apám is mindig büszkén vallotta magát angolnak, azaz északinak. Maradjunk hát inkább a Miss mellett...

Cigarettdobozt vett fel az asztalról s a férfi felé tartotta. Flinwill kivett egy cigarettát s egészen meglepődött, amikor Janseen hangja ráreccsent.

— A balkezeben már ég egy cigaretta, Flinwill... hagyja hát Manuélát s inkább arra feleljen: véglegesnek tekinthetem a megállapodásunkat?... Marad?...

Flinwill szeme a portugálra villant.

— Természetesen maradok, Mr. Janseen... megpróbálom megfejteni az achatoai bánya titkát.

Pasco húsos ajkai közül sziszegve tört ki a hang.

— Befogattam, Mr. Flinwill. A koci itt áll az ajtó előtt.

— Nincs más mód, ki kell fogni a lovakat, Pasco. Most az egyszer hiábavaló munkát végzett.

— Értem, Flinwill... de a haszontalan munka néha nagyon drága, tudja-e?...

— All right... majd elszámoljuk egymás között a fáradságát,

Megállt a portugál előtt.

— Hajnalban értem jön, Pasco, megértett?... Együtt járjuk végig a bányát. Mindent a legtökéletesebb rendben akarok látni. Ha pedig még egyszer üzemidő alatt a kintinban találom, minden holmijával együtt kipakkolom a sivatagba. Ezt jól jegyezze meg. Most mehet...

Hátatfordított a munkafelügyelőnek s tisztán hallotta Janseen sóhajtását.

— Éppen itt volt ez ideje, hogy ismét halljam ezt a hangot...

MÁSODIK FEJEZET.

Gyilkosság Achatoóban.

A nyitott ablakon át a sivatag csendje ömlött be a szobába; a kopár sziklák és fütelen medencék csendje, a halál dermesztő nyugalma, amely megütötte a déli Cordilleras hegyvidékét a vízválasztótól kezdődő llannóktól a tengerpartig.

Az éjszakában s a lélekölő csendben csak a nyersolajmotor lihegése hallatszott. A gépház világító ablakszemei mellett még két fénypont csillogott: az aknaszáj bejáratának jelzőlámpája s valamivel beljebb a liftház előtt csillogó villanykörte.

Janseen íróasztalánál ült. Kezét tenyerébe hajtva gondolkozott. Árnyéka gigászi torzalakká nőtt a falon.

Az ablak előtt könnyű zaj hallatszott. Janseen keze alatt meglódult a tolókocsi; alig félmétert gurult a fal mellett álló kis szekrényig. Mire a zaj megismétlődött, Janseen kezében már revolver csillogott.

— Ki az?...

Mielőtt a revolvert felemelhette volna, sötét tömeg emelkedett fel az ablaknál és fojtott hang hallatszott.

— Ne löjj, senor... Chilechito van itt...

Janseen arcán bosszus árnyék suhant át. Morogva válaszolt a délamerikai indiánok különös, magánhanzóktól hemzsegő keveréknyelvén.

— Miért nem nappal jössz, az ajtón keresztül?

Az indián puha mozdulattal beugrott a szobába. Testét szűk nadrág és gyapjútakaró fedte, gondozatlan haja hosszú, olajos fürtökben omlott a vállára. Arca ráncos volt, fogai hiányoztak a testtartása is elárulta, hogy szénfekete haja ellenére is öreg, mint a hallgatag sziklák a hegyoldalon.

• Megállt a bányatulajdonos előtt.

— Chilechito nem jöhet hozzád nappal. Pasco megígérte neki, hogy lelövi, ha a telepre merészkedik.

— Pasconak ehhez nincs joga. Mit akarsz tőlem?

Az indián szeme kigyulladt. Előrehajolt.

— Fehér port, nagyúr, ami robban és szétveti a hegyeket. Már közeledem a föld kincséhez...

— Ne locsogj. Miféle kincsekről beszélsz?...

— Amit fiad keresett s amiért vérével kellett adóznia a hegyek szellemének. De ne kérdezz tovább, úgy sem felelhetek.

— Én pedig nem adhatok neked dinamitot. Nem értesz hozzá, a halál járna veled, ha robbantanál. . .

— A föld kincséért meg kell fizetni, nagyúr. Janseen keze felemelkedett.

— Elég. Nem adok dinamitot. Ha találasz valamit, szólj; megvizsgáljuk s magunk robbantunk. De megígérem, hogy ott lehetsz te is.

Chilechito lefelé mutatott a völgy irányában.

— Ott élek, tudod, a sziklák között. Ismerlek minden zugot, minden sziklakatlant, minden folyosót. Megmutattam fiadnak az évezredes régi tárnák vájatait s elvittem oda, ahol forró gőzök törnek elő a mélységből. A hegy él, señor, hidd el nekem; titkai ott lihegnek mellettem, ott lobognak a lábaim alatt. Varázsvesszőm világosan mutatja őket, de amikor már-már azt hiszem, hogy nyomukba értem, elsuhanak s nem tudom, merre

keressek új utat. Robbantani kell, hogy közelebb érjek hozzájuk.

— Örült vagy. Azon az oldalon a legmeredekebb a hegy, a robbantás kiszámíthatatlan következményekkel járna.

— Összebeszéltetek Pascoval... — szűkült meg az indián szeme.

— Ha ezért tiltott ki innen, igaza volt. Menj, nem adok robbanóport...

— Vigyázz, mert a föld titkai néha maguktól is előtörnek s az rosszabb, mint a robbanás...

Janseen kinyújtott keze az ajtóra mutatott.

— Menj... a folyosón keresztül az udvarra jutsz. S ha még egyszer az ablakom alá onsz, Pascoval foglak kivezettetni.

Chilechito lassan visszahúzódott. Pillanatig úgy látszott, a tolókcsihoz szögezett nyomorékra veti magát, de a revolver visszatartotta. Szemében kialudt a láng s lassan az ajtó felé indult.

Janseen megindította a tolókcseit s hogy kezével könnyebben dolgozhasson, a revolvért az íróasztalra tette. Chilechito azonban már semmit sem láthatott ebből a mozdulatból; becsukódott mögötte az ajtó s macskalépéseinek könnyű neszt csakhamar elnyelte a távolság.

A bányatulajdonos felsóhajtott s visszafordította a tolókcseit az íróasztal felé. Mielőtt azonban szeme is követhette volna a felvett

írnyit, az íróasztal mellett fenyegetően halk hang
szólt meg.

— Eszébe ne jusson zajt ütni, Janseen... ha
nem tudná, a revolvere csőre van töltve...

A bányatulajdonos keze megállt a levegőben,

— Mit keres itt, Ciita?...

— Ostoba kérdés... magát. Itt az ideje, hogy
nyélbeüssük a szerződést.

— Megmondtam, hogy nem veszek birtokot,
Elég bajom van a magaméval.

— Üres locsogás. Nagyon jól tudja, hogy a
fiával már megegyeztem. A szerződés egészen biz-
tos volt s én a vétel reményében adósságot csátál-
tam; sajnálom, nem áll módomban tudomásulvenni
a megváltozott helyzetet.

— Ha így áll a dolog, forduljon a bírósághoz.

— Nagyszerű... s akkor egy év múlva meg-
tekinthetem, hogy elutasítottak a keresettel. Közben
pedig megperdül a házam fölött a dob...

— A maga baja...

Ciita szeme megvillant.

— Téved, mert a magáé... elhoztam a szer-
ződést. Itt van, Irja alá...

— Eszemben sincs...

— Két perc gondolkozási időt adok. Ha addig
alá nem írja, meghal maga is, meg az unokája is...

— Mit beszél?... — hördült fel Janseen —
Manuélá békésen alszik a szobájában...

— Csak aludt. Ebben a pillanatban ugyan-
ilyen töltött revolverrel áll mellette valaki. Amint
az én kezemben eldördül ez a revolver, az unokája
is meghal. Nos, egy perc eltelt...

Janseen vértelen arccal nézett támadójára.
Pedro Ciitáról mindenki tudta, hogy nyakig úszik
az adósságban s hogy nem szokta megvetni az
olyan jövedelmet, amely a csempészek megadó-
ztatása révén, a rabláshoz feltűnően hasonló mó-
don került hozzá. És az ültetvényes szemében eb-
ben a percben fekete elszántság égett. Keze merev
mozdulatlansággal tartotta a fegyvert.

— Másfél perc, Janseen...

— Gazember... megeshűszik, hogy Manuélá-
nak semmi bántódása sem esik, ha aláírom?...

— Sem Manuélának, sem magának. Sőt a
pénzüket is visszakapják, ha Manuéla feleségül
jön hozzám.

— Tudtommal Manuéla ebben az ügyben már
döntött.

— De maga még rem. Ha akarja, kényszerít-
heti az unokáját, hogy igent mondjon.

— Soha... inkább aláírom a szerződést.

Ciita bólintott. A szerződést kiterítette az író-
asztalon s a tollat is bemártotta a tintába.

— Rajta, Janseen... de vigyázzon, mert az
első gyanús mozdulatra lövök...

A bányatulajdonos a papír fölé hajolt.

— Kiheverem valahogyan ezt a nyolcvanezer pesot, Ciita... de azt ajánlom, ne lássam meg többet Achatoaban, mert a kutyaímmal tépetem szét.

— Kissé nagyhangú, de nem baj. Lesz még csendesebb is hamarosan...

— Fenyeged?... Nos, itt a szerződés, takarodjon...

Hátradót tolokocsijában s mélységes megvetéssel végigmérte az éjszakai látogatót. Ciita gondosan megnézte, majd összehajtva zsebébe süllyesztette az iratot.

— Bravo... még az írását sem ferdítette el.

— Még mindig itt van?...

— Már megyek...

Gúnyosan elmosolyodott. Kezében megvillant a revolver közvetlenül Janseen homloka mellett. Halk dörrenés hallatszott s Janseen véresen előrehanyatlott.

Pedro Ciita visszalépett. Zsebkendőjét rántott elő s gondosan megtörölte a revolver markolatát. A még füstölgő fgyvert a vonagló ember lecsüngő keze alá tette a földre, azután az ablak felé fordult.

— Híszékeny bolond voltál, Janseen... — dörmögte, — megérdemelted a sorsodat. Nekem pedig korábban is eszembe juthatott volna, hogy Manuêla meglátogatása még bővebben fizetett volna...

Átlépett az ablakpárkányon éppen akkor, amikor a folyosó felől a felriadt szolga közeledő lépései hangzottak fel.

Elnyújtott ugrásokkal rohant a közeli sziklás út felé s alakját csakhamar elnyelte a sötétség.

A szolga végigbakatott a folyosón. Láttá, hogy gazdája szobájának küszöbe alól világosság szűrődik ki; kényelmes lépésekkel elmozgott az ajtó előtt s csak a satnya kertben nézett körül.

— Mintha kiáltott volna valaki... — dörögte álmosan és visszakocogott fekvőhelyére.

A nyitott ablakon át a sivatag csendje ömlött be a szobába.

HARMADIK FEJEZET

Flinwill tanulni kezd.

Flinwill megtörölte verejtékben fürdő arcát az inge ujjával. Visszafelé haladtak a sötét és görgöngyös folyosón a legfrissebb vájat alsó szintjén.

— Holnap reggel itt megáll a munka, Pasco... először az aláducolást kell elintézni...

— Ha ducolgatunk, hol marad a fejtés?...

— Semmi köze hozzá. Azt tegye, amit mondok. Ma délután magam nézem végig a munkásokat. Több, mint a fele beteg. Orvosról is kell gondos-

kodni. Ugy hiszem, Aticoban van szerződötetett bányaeorvos.

— Van hát. Félévenként egyszer jár erre. De nem is kell többször, mert a benszülöttek mind ilyen satnyák errefelé.

Flinwill megállt s lámpájával a munkafelügyelő arcába világított.

— Mondja, Pasco... hallott már maga valamit az ólommérgezésről?

— Si...

— Nos, a munkások legnagyobb része abban van. Az ércek között elég sok anglesít akad, bár eddig a kutya se törődött vele. Annak az ólomtartalmától terjed a betegség. Ezen pedig segíteni kell, ha nem akarjuk, hogy pár év múlva több legyen a temetés, mint ahányan vagyunk...

Pasco morgott valamit. A mérnök nem sokat törődött vele. Meg-megállt s utasításokat adva haladt a lift felé. Lámpáját magasra emelve, a liftakna oszlopára szerelt hő- és légsúlymérőt kezdte tanulmányozni, úgy szólt oda félvállról a portugálnak.

— Felmegyünk. Csengessen...

Nem vette észre, hogy a portugál tekintete megvillan. Közömbösen lépett be a felvonóba, Pasco azonban nem mozdult.

— Nekem még dolgom van. A hatos tárnába új munkásokat küldtem.

— Akkor hát siessen. Odafent megvárom.

Keze kinyúlt, hogy jelt adjon a felhúzásra, amikor a szűk folyosóban néhány munkás alakja tűnt fel. Karjaik között ájult embert cipeltek.

— Rosszul lett, senor... meghal, ha nem kap friss levegőt.

Flinwill habozás nélkül kilépett a felvonóból.

— Vigyétek fel. Legalább magam is megnézem az új munkásokat.

Pasco elfordult. A munkások beemelték a liftbe ájult társukat s a rozzant alkotmány emelkedni kezdett.

Megindultak a keletre futó keskeny folyosón, de eddig tettek pár lépést, amikor a hátuk mögött nehéz zuhanás hangja robbant. A portugál úgy tett, mintha semmit sem hallott volna. Flinwill kézmozdulata azonban megállította.

Visszarohantak. Akkor már néhány munkás is odaért s hamuszürkére vált arccal nézegették a leszakadt lift kosarában heverő eszméletlen testeket. A portugál a felvonókötelet vizsgálta.

— Si, si... ez bizony korhadt... még szerencse, hogy nem mi voltunk benne...

Flinwill elővette a revolverét.

— Telefonáljon a segédkötélért. Másodszor együtt megyünk fel. Magam fogom vezetni a vizsgálatot s annyit mondhatok, Pasco, nem jó világ jön arra, akiről megtudom, hogy bűnös három ember halálában.

A munkafelügyelő arca eltorzult. Látszott rajta, hogy legszívesebben a mérnöknek ugrana, a revolvereső azonban sakkban tartotta. Hamuszürésre vált arccal lépett a telefonhoz.

Mialatt beszélt, a mérnök a szerencsétlenül járt munkások fölé hajolt. Egyikben sem volt már élet, de nem volt nehéz kitalálni, hogy valameny-nyien Flinwill helyett pusztultak el.

Negyedórába sem telt, úgy ahogy rendbehozták a liftet. Flinwill egyszerűen nyakonfogta a portugált és belelódította.

— Igy ni... ha megint baj lesz, legfeljebb herten megyünk a pokolba.

Pasco a fogait csikorgatta.

— Vigyázzon, Flinwill... Peru más, mint az államok. Gondoljon azokra, akik pár perc előtt haltak meg — igazán véletlenségből.

Mielőtt a mérnök válaszolhatott volna, a felvonó zökkenve megállt. Flinwill kilépett a hatalmas gerendákból ácsolt felépítménybe. Vasmarkának egyetlen mozdulatával karonkapta és magához rántotta a félvér liftkezelőt,

— Damned... ki biztatott fel, hogy megaláztad a kötelet?...

A zambo kerekre nyílt szemmel, tátott szájjal hápogott; válaszra azonban már nem maradt ideje, mert a mérnök szeme a napsütötte udvarra tévedt.

Janseen háza körül ember ember hátán tolongott; néhányan a kezüket csapkodták, mások rémülten és céltalanul szaladgáltak össze-vissza. A völgy felé kanyargó sziklás úton éppen akkor porzott el egy lovasküldönc vágató alakja.

Flinwill két ugrással az udvaron termett és vállon ragadta a legközelebbi embert.

— Ohé... mi történik itt?...

A bányász idegenül nézett rá, de azért a fehér embernek kijáró tisztelettel felelt.

— A gazda... a gazda... megölte magát.

Flinwill szorításának enyhülését felhasználva, szempillantás alatt kámforrá változott.

A mérnök rohanni kezdett a ház felé. Áttörte magát a gesztikuláló, ordító tömegben s lihegve állt meg a folyosón.

A szűk helyiség is tele volt emberekkel.

Janseen szobájának ajtaja előtt a félvér szolga sopánkodott, belülről halk, szaggatott párbeszéd foszlányai hangzottak ki.

Flinwill berúgta az ajtót.

A bányatulajdonos még mindig ugyanabban a helyzetben feküdt, félig a tolókcocsiban, félig az íróasztalra borulva, amilyenben a halálos lövés érte.

Manuela viaszsárga arccal, de meglepően nyugodtan állott az ablak mellett; rajta kívül még két fehérbőrű ember tartózkodott a szobában.

A lány egyetlen ugrással a mérnök mellett termett.

— Flinwill, mindenütt kerestettem...

— A bányában voltam, Miss... de hát mi történt itt tulajdonképpen?...

Manuela elfordította az arcát.

— Szörnyű... azt mondják, Daddy agyonlőtte magát, de én nem hiszem... ilyet ő nem tett... nem tehetett...

Még beszélt, amikor az alacsonyabb, csillogó, fekete kecskeszakállas férfi előrelépett.

— Iquert Sanchitos vagyok, a terület csendbiztosa. Véletlenül jártam erre, igazán szerencse, hogy megtaláltak. Bár kétségtelenül öngyilkosság történt, ki fogom nyomozni az eset hátterét. Ki esoda ön s hogy került Achatoa-ba?... Még soha nem láttam itt...

Nagyképen előrenyújtotta egyik lábát a tésztát ide-oda himbálva nézett a mérnökre.

Manuela sietett a felelettel.

— Mr. Flinwill, a bánya új üzemmérnöke, Daddy éppen tegnap alkalmazta s már ez a tény is megdönti az öngyilkosság feltevését.

Kissé elhallgatott, majd a másik férfi felé fordult.

— Olaf Grantson a bánya főgépésze — magyarázta Flinwilnek. — Öt éve él nálunk s daddy valósággal barátjaként kezelte. Honfitársak voltak, Grantson is svéd, mint daddy volt, mielőtt az Államok polgárává lett volna.

Flinwill kurtán bólintott.

A csendbiztos fecsegését figyelmen kívül hagyva, közelebb lépett a holttesthez.

— A lövés közvetlen közélről érte s a revolver úgy hever itt, mintha a halott kezéből esett volna le. A lövés pillanatában azonban Janseen előrehajolt, különben nem hanyatlott volna az íróasztalra.

Lassú lépésekkel közeledett az ablak felé, de néhány méternyire a faltól hirtelen megállt.

— Senor Sanchitos — fordult élénken a csendbiztos felé, — jöjjön csak ide. Ezek a lábnyomok alkalmasint érdekelni fogják.

A kecskeszakállas közelebb lépett.

— Caramba... — kiáltott fel tudálékosan, mintha övé lenne a fölfedezés érdeme, — itt valaki bemászott az éjszaka.

— Ezt igazán nem volt nehéz kitalálni, — mosolygott gúnyosan a mérnök — s csak annak bizonyítására hívtam fel rá a figyelmét, hogy Janseen öngyilkossága nem valószínű. Amikor tegnap délután beszéltem vele, egyáltalán nem látszott halálraszántnak.

Sanchitos ügyet sem vetett a szavaira. Fontoskodva járt-kelt, nézegetett s szemmelláthatólag jobban ügyelt arra, hogy Manuela előtt megcsillogtassa tulajdon személyének fontosságát, mint a nyomok rögzítésére.

Az udvaron lódobogás hangzott fel s a zűrös zavaros lármá elhallgatott. A támadt csendben tisztán hallatszottak az ajtó felé közeledő lépések.

Sanchitos örvendező arccal fordult a belépő fiatalember felé.

— Senor Ciita... ezt nevezem gyorsaságnak! Talán már értesült a halálesetről?

— Si, alig egy félórája. A völgy bejáratánál csatangoltam, amikor megpillantottam a vágatú lovaslegényt. Az mondta el, hogy mi történt.

Manuela elé lépett és túlzott udvariassággal meghajolt.

— Senorita, minden részvétem az öné. Borzalmas lehet olyan egyedül maradni, mint ön maradt, nagytyja halála után.

Maruëla hidegen bólintott. Tulságosan ismerte már Pedro Ciitát ahhoz, hogy hinni tudott volna a részvét őszinteségében. Az ültetvényes azonban vagy nem vette észre a leány hidegségét, vagy készakarva nem vett róla tudomást.

Zavartalanul folytatta.

— Sajnálom, hogy már az első pillanatban meg kell zavarnom a gyászt, de nem szeretném, ha később félreértések merülnének fel. Azért siettem ide, hogy bejelentsem: Mr. Janseen tegnap délután megvásárolta tőlem az Achatoa völgyet nyolcvanezer pesetáért...

Flinwill felszisszent s az egész társaság csodálkozva bámult egymásra.

Ciita hangja kissé megcsendesedett.

— Ne csodálkozzanak — senores — az üzenet; szegény Ned Janseen, az ön édesapja senorita, már régóta alkudott rá. Tegnap végre sikerült bebizonyítani öreg barátomnak, hogy halott fiának szándéka ránézve is erkölcsi kötelezettséget jelent. Egyébként kár annyit beszélnem; itt az írásos megállapodás mindkettőnk aláírásával.

Papírlapot vett elő s a cserdebiztos felé nyújtotta.

Flinwill előrelépett. Most, hogy jobban meg nézte Ciitát, egyre határozottabban ismerte fel benne azt a fickót, aki az előző napon olyan viharos gyorsasággal távozott a házból.

— Megmondhatná, senor, — fordult az ültetvényes felé — hány óra volt, amikor a szerződés aláírása után távozott?

Az éles hang úgy csattant a szobában, mint egy karikásostor. Ciita zavartan nézett a kérdőre.

— Persze, hogy megmondhatom... Miért ne mondanám meg... Bár őszintén szólva nem tudom pontosan... nem emlékszem. Talán öt óra lehetett vagy még később...

— Nagyon helyes. Csakugyan későre járhatott, mert ön igen sietett. Szinte azt hittem: menekül a bányatelepről...

Az ültetvényes szemében megvillámlott az indulat.

— Sohasem szoktam menekülni. Ezt jól jegyezze meg magának, senor...

Flinwill gúnyos udvariassággal meghajolt.

— Ha ön mondja, akkor feltétlenül úgy van, senor. Csak az a különös, hogy én az ön távozása után beszéltem Janseennel s előttem egy szóval sem említette a birtokvásárlást. Sőt valami olyasmit mondott, hogy a pénzt másra tartogatja.

Olaf Grantson hevesen bólintott.

— Való igaz... új tárnákat szeretett volna nyitni. Erre magam is tanu vagyok.

Pedro Ciita arcán indulat felhősödött, de nagy erővel fékezte magát.

Nyugodt mozdulattal összehajtotta és zsebre tette a szerződést.

— Nem azért jöttem ide, senores, hogy vitatkozzam. Céлом csak az volt, hogy bejelentsem igényemet az örökség engem illető részére s hogy megmondjam: a völgygel szabadon rendelkezhetek. Remélem, a senoritanak többet fog teremni, mint nekem. Én ugyanis kígyónál egyebet még nem találtam benne. Buenas dias...

Sarkonfordult és egyenletes lépésekkel távozott. Rá sem tekintett Flinwillre, de a mérnök mégis tisztán érezte, hogy az ültetvényes személtében engesztelhetetlen ellenséget szerzett.

NEGYEDIK FEJEZET.

Támadás a sziklák között.

Flinwill leugrott lováról a kocsmá udvarán, amely hűsszan elnyúlt az Aticoba vezető út mellett s hátával a hegyoldal csupasz szikláinak támaszkodott. Kevesen tartózkodtak az ivóban; csend volt a tornácon, csak távolabb, az istállók környékén patyogott néhány gyöngytyuk. A ful-

lasztó hőség rátelepedett a házra s a kut fölé font szalmatető szinte füstölgött.

A mérnök átlépett a magas küszöbön s hátul a facér bányászok és kőbor kereskedők mögött első szempillantásra észrevette a maga emberét.

— Jó napot, senor Sanchitos... örülök, hogy sikerült megtalálnom.

— Carramba... igazán nem volt nehéz dolog. Elyen kutya melegben csak a bor hűsít. Iszik valamit?

— Whiskyt szódával. Sajnos, a jégről le kell mondanom.

Míg a kocsmáros elkullogott az italért, cigarettát sodort és rágyújtott. Az első füstkarikákkal azonban megeredt a szava is.

— Hallgasson rám, Sanchitos. Nem ismerem az itteni viszonyokat s így szükségem van a maga tanácsára.

— Földet vesz, vagy nősülni akar?

— Egyiket sem csinálom. A Janseen-féle szerződésről van szó. Átnéztem a könyveket és megállapítottam, hogy a Ciita sivatagjáért fizetendő összeg súlyos válságba dönti Manuelát. A folyószámla alig mutat többet nyolcvanezer pesetánál, a bányaiüzem pedig új befektetések nélkül aligha folytatható.

— Hm... az ön dolga ez, Flinwill?

— Nem... legalább is nem egészen. Mérnöknek szerződtem ide, de nem nézhetem tétlenül, hogy miként játszanak ki egy tapasztalatlan és jóhiszemű fiatal leányt.

— Furcsa kifejezéseket használ. Pedro Ciíta-nak szerződése van s maga Manuela sem tagadja, hogy az öreg Janseen aláírása valódi.

— Ezt tudom, de a mellékkörülmények...

A csendbiztos kurtán felkacagott.

— Mamma mia... ha itt Peruban törőd-nénk a mellékkörülményekkel, a fejünk bubja sem látszana ki a munkából. Szerződést például soha, senki sem köt józan állapotban, tehát akkor egyetlen adás-vételi ügyletet sem hagyhatnánk jóvá.

A mérnök eldobta cigarettáját és rátaposott.

— Ön szerint tehát reménytelen a helyzet?

— Annyira, hogy Ciíta bejelentése alapján már tudomásul is vettem az eladást. Ha tehát meg akarják támadni a szerződést, Limában kell perelniök. S nem tudom, hogy ebben az esetben a költségek nem haladják-e meg a nyolcvanezer pesot...

— Hm... nem találja ezt furcsának, San-chitos?

— Nem. A perui törvényhozás így rendelkezett s ebbe minden peruinak bele kell nyugodnia.

Flinwill lenyelte a szót, ami az ajkára toltakodott.

Felállt.

— All right, Sanchitos... Csak ezt akartam tudni.

Az ajtó felé indult, de ebben a pillanatban ismét lódobogás hangzott fel az udvaron. Az ajtónyílást vállas alak fődte el, majd belépett Pedro Ciita.

— Bort, Pugatti — rendelkezett — tisztát, hideget és sokat.

A kocsmáros sietve engedelmeskedett, az ültetvényes pedig szemügyre vette az asztal mellett ülő alakokat. Arca hirtelen felderült.

— Sanchitos... ez aztán nem várt találkozás. Azt hittem, azóta már a harmadik határt járja.

Az asztalhoz lépett s túlzott udvariassággal meghajolt Flinwill felé.

— Lám, lám, az új mérnök. Elég hamar megtalálta az utat Pugatti kocsmájába.

— Si — bólintott kétértelműen Flinwill — Szeretem az ilyen vegyes társaságot.

— Az arca nyugtalannak látszik s kissé sápadt is. Ugy látom, nem tesz jót önnek az itteni levegő. Nem gondolja?

Ciita hangja éles volt és fenyegető. Flinwill hideg nyugalommal nézett farkasszemet vele.

— Az egészségem s az idegeim is kitűnőek, Ciita, csak úgy, mint a szemem. Erre mérget vehet.

— Perbacco... ennél komolyabb dologra sem vennék mérget. De látja, vannak emberek, akik nem tudják megszokni ezt a vidéket; az öreg Janseen negyven évig élt itt s végül mégis maga kereste a szabadulást. Sajnálám, ha ön is hasonlóan járna.

Flinwill nevetett.

— Engem nem kell féltenie. Be vagyok oltva öngyilkosság ellen. Ezt jól jegyezze meg.

Intett a csendbiztos felé s nyugodt lépésekkel kiballagott az udvarra. Megigazította lova nyergén a hevedert s lassan, poroszkálva megindult Achatoa felé.

Nem a legrövidebb utat választotta, hanem kissé keletre tért, hogy megnézze Manuela új birtokát, a bányavidék alatt elterülő völgyet. Pár kilométerrel távolabb megállt a hegygerincen.

Fölötte, mint tenyéryi gyermekjáték, látszottak a bánya épületei; lejjebb egyre lankásabb, de végig kopár, rozsdavörös sziklák ereszkedtek a völgy felé. A mélységben sem látszott semmi élet; égő, izzó teknő volt a „megvásárolt” völgy, egyetlen fa, bokor, vagy cserje nélkül.

— A vízválasztó — dörmögte Flinwill, mintha aki megtalálta a titok nyitját.

A másik oldal felé fordult, amerre már látszott néhány bokor, hogy beljebb a kontinens felé, mindig sötétebb és zöldebb árnyalatot mutatson a kép.

Ciita birtoka ott van, ahol a Hanó gyér, alig használható legelői kezdődnek; földjeit azonban át-szeli a Icaqui folyócska medre s emeddig öntözni lehet, buján terem az évente kétszer vetett gabona. Nem csoda, hogy az ültetvényes szabodulni akart a birtoka sarkában fekvő, elhagyatott, üres és terméketlen völgytől.

Flinwill elmerülve nézegette a táj alakulását, amikor váratlanul puska dördült valahol a sziklák között. A mérnök riadtan kapta fejét a zaj irányába, lova azonban megugrott s öles ugrásokkal rohant a völgy felé. A mérnök szitkozódva igyekezett megállítani az állatot; tűrhetően lovagolt, de korántsem volt olyan gyakorlott és kitűnő lovas, hogy a meredek lejtőn is meg tudta volna fékezni a megriasztott kancát. Ami azonban nem sikerült neki, azt sokkal eredményesebben elintézte a titokzatos puskás.

Új lövés dörrent s a ló hirtelen felágaskodott. Flinwill elvesztette egyensúlyát s lova fején keresztülzuhanva elterült a sziklák között. Mire feltá-

pászkodott és kábultan, sajtó kézzel előcibálta revolverét, a hátamögött már felbukkant a titokzatos lövöldöző szikár alakja.

Amolyan délamerikai csavargó volt; széles-karimájú kalapja beárnyékolta arcát, kezében kurtacsövű Winchestert szorongatott. Óvatosan előrehajolva lépegetett a görgeteges ösvényen, Szeme kutatva kereste a célt.

Flinwill agyában villámgyorsan kergetőztek a gondolatok; lehet, hogy a közeledő alak közönséges útonálló, aki egy jobb ruháért és néhány pescért is hajlandó a gyilkosságra; de még valószínűbb, hogy nem magától választotta ki éppen Flinwillt célpontul, hanem felbérelték s a szerencsétlen flótás gyanútlanul vállalkozott a reménytelen feladatra.

Flinwill, amint ismét szilárd talajt érzett a lábai alatt, egyszerre visszanyerte energiáját és cselekvőképességét. Abban a pillanatban, amikor a támadó ismét célzásra emelte fegyverét, a mérnök revolvere is eldörrent. A golyó ott cserdült el Flinwill füle mellett, de a tűző napsugárral szemben az ő golyója is célt tévesztett.

A bandita hirtelen hasravágódott, Flinwill pedig visszahúzódott egy szikla mögé. Tudta, hogy ellenfele néhány percig mozdulatlan marad, ezt az időt kellett felhasználnia.

Amilyen gyorsan csak tudott, a sziklák védelme

alatt kúszni kezdett a hegyoldalon fölfelé. Mire a támadó feje célt keresve ismét felbukkant, már vagy ötven lépésnyire eltávolodott.

Most már följebb állt, mint a csavargó, a távolság azonban alig lehetett több közöttük, huszonöt-harminc méternél.

Flinwill hirtelen felugrott. Nem törődött azzal, hogy teljes célpontot nyujt; rohamának lendületével akarta legázolni ellenfelét.

Ugy száguldott át a sziklák között, mint a fergeleg s a következő pillanatban a csavargó nyakába vetette magát.

A váratlan roham erejétől mindketten a földre zuhantak. A Winchester messze repült a bandita kezéből, de a fickó még így is kemény ellenfélnek ítélt.

Bár Flinwill karja a nyaka köré fonódott s ő került alul, sikerült elkapnia a mérnök karját s kegyetlenül erős szorítással csavarta hátrafelé. Flinwill érezte, hogy — ha nem akar a küzdelemben alul maradni — villámgyorsan kell cselekednie. Szabad balkezevel revolvere után nyúlt s a kemény acél koppanva vágódott a csavargó halántékához. Régi jó vadnyugati fogás ez; kitünő, mert a legkeményebb koponya sem állhat neki ellent s hibája legfeljebb az, hogy alkalmazása igen sok ügyességet és lélekjelenlélet követel, különben könnyen halál

lehet az ütés vége. Flinwill texasi iskolája azonban kiállotta a próbát; a csavargó felnyögött és elnyúlt a pontosan kiszámított ütés súlya alatt.

A mérnök lihegve tápáskodott fel.

Ösztönös mozdulattal leporolta ruháját, majd gyors kezekkel megfosztotta az eszméletlen fickót fegyvereitől. Mikor mindezzel végzett, leült a legközelebbi sziklára és cigarettára gyujtott.

Türelmesen megvárta, amíg a csavargó ébredni kezdett; akkor odalépett hozzá a revolverének csövével megcsiklandozta.

— Ohé, fickó... meddig várjak még?...

A harsanó hangtól vagy talán a revolvercső hideg érintésétől az útonálló szempillantás alatt eszméletre tért.

Felült és bambán körülnézve tapogatni kezdte sajgó homlokát.

— Phöh... alapos ütés volt... ha tudtam volna...

Elharapta a mondatot, Flinwill azonban lecsapott rá.

— Ha tudtad volna, nem vállaltad volna a dolgot... Mi?...

— Semmi köze hozzá...

— All right... de ha így beszélsz, beléd-eresztek egy golyót. Tudhatod, hogy könnyen megtehetem; a törvény értelmében is rászolgáltál.

Megemelte a fegyvert s a cső hidegen és sötétén irányult az elzöldülő ember homloka felé.

Flinwill derűs nyugalommal folytatta:

— De nehogy azt hidd, hogy komisz, kéméletlen fickó vagyok. Ha már első csapásra nem loccsantottam szét a fejedet, tőlem élhetsz akár száz esztendeig. Mindenesetre tőled függ a választás.

— A börtön és a revolvergolyó között... mi?...

— Ördögöt... húsz peso és a szabadság, vagy revolvergolyó. Ha megmondod, ki bérelt fel, mehetsz ahova akarsz. Még a puskádat is visszaadom, persze töltények nélkül...

A csavargó megvakarta a fejét. Gondolkozott, de csakhamar felemelte a fejét.

— Biztos, hogy elenged?

A legiobb, legolcsóbb,

legtaria masabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Bízatsz bennem. Csak akkor jársz pórul, ha hazudni próbálsz...

— A kutya sem ismer ezen a vidéken, miért hazudnék? Alig három órája, hogy Pugatti kocsmájában megszólított egy nyurga ember. Azt mondta, látott besurranni a tanyájára s megfegyerezett, hogy feljelent a mellette iddogáló csendbiztosnak, ha nem vállalom a dolgot. Tíz pesot adott s még negyvenet ígért, ha elviszem hozzá a maga nyakkendőjét ma éjszaka. Rá kellett állnom az üzletre, különben lecsukatott volna. Hja, ismerem én a perui csendbiztosokat...

Flinwill néhány pénzdarabot dobott a földre,

— Mehetsz... de ha még egyszer találkozunk, nem leszek ilyen kíméletes. Elhiszed?

A csavargó nem felelt. Villámgyors mozdulattal markolta fel a pénzt s futni kezdett visszafelé a keskeny ösvényen.

Flinwill új cigarettát sodort s tanácstalanul nézegette elpusztult lovát. Kezdte bánni, hogy könnyelműen elengedte a csavargót, annak sem volt ugyan lova, de a nyerget elcipeltethette volna vele egy darabig.

Leszerszámozta a lovat, a nyerget elrejtette egy sziklahasadékban és sóhajtván nekivágott az útnak. Szaporán lépegetett, de tudta, jócskán felkel a hold, mire eléri a telep legszélső házait.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Megkezdődik a harc.

Janseent még aznap délelőtt eltemették s amikor Grantson odabiggyesztette a sír fölé a durván ácsolt fakeresztet, Manuëla úgy érezte, üres, kihalt és szintelen lett az egész hegység. Nem sírt, amint hogy apja sírdombja mellett sem hullott könnyei tudta, hogy nyomorék, toloszékéhez kötött nagyapját előbb-utóbb el kell temetnie, de nem számított arra, hogy így, ilyen kegyetlen és véres módon kell megválnia utolsó hozzátartozójától.

Alkonyat felé nem bírta tovább az egyedülélést, a gépek egyhangú robajlását, amely keresztülhatolt a falakon s elkísérte szobájába is. Felöltözött és kísértelt a hegyoldalra, ahol a jeltelen sírdombok alatt pihenő munkások mellett három fakereszt emlékeztette családjára. A temetőnek használt vulkános hamuban néhány tujafa és szikkadt acacia porosodott; talán a katlan sziklái fogták fel a ritka esővizet, mint valami ciszterna, vagy valahonnan a mélységből szivárgott elő kevés nedvesség.

Mannéla leült a kis temető szélén s elgondolkozva nézett szembe a nyugodni készülő nappal. Gondolatai messze kalandoztak; csak a közeledő lódobogás zaja riasztotta fel. Élénken tekintett az út felé; azt hitte, hogy az új mérnök érkezett vissza, a keskeny árkon azonban Ciita ugratott át.

Bosszusan fordult félre, az ültetvényes azonban már észrevette. Ajkán öntelt mosollyal, fensőbbiségesen és elbizakodottan ugrott le lováról.

— Sejtettem, hogy itt megtalálom, senorita. Beszélnem kell önnel.

— Nincs tárgyalni valónk. A pénzét megkapja, amint a hagyatéki eljárás befejeződik.

— Eppen ez az. Nagyatyja halála igen kellemetlen helyzetbe hozott. A hagyatéki eljárás hertekig eltartthat, nekem pedig kötelezettségeim vannak. Kellemetlen kötelezettségek, amelyeknek minden körülmények között eleget kell tennem. Érti, senorita... minden körülmények között...

— Semmi közöm hozzá...

— Ne higgye... maga az egyetlen, aki segíteni tud rajtam s lefogadom, hogy meg is fogja tenni...

— Kíváncsi vagyok, hogyan?

— Úgy, hogy a feleségem lesz. Mint férje, könnyű szerrel meg tudom rövidíteni a hagyat-

téki eljárás idejét, de különben is hozzáférhetek a bankbetétjéhez.

— Egyszer már megmondtam, hogy verje ki a fejéből ezt a gondolatot.

— Én pedig megmondottam, hogy nem nyugosom bele az elutasításba. Szeretem, de most akkor is feleségül venném, ha nem szeretném. Legutóbbi kártyaadósságomat fedezetlen csekkel egyenlítetttem ki s az ilyen ügyekben még a perui bíróságok sem ismerik a tréfát.

— Nem érdekel. Nem leszek a felesége s nincs olyan hatalom, ami arra kényszeríteni tudna...

Ciita a leány mellé lépett.

— Értsen meg, Manuéla... maga az oka annak, hogy idáig jutottam. Azért ültem le kártyázni, mert maga visszautasított. Segítenie kell rajtam, ha nem szerelemből, hát azért, mert kényszeríteni fogom.

— Elég. Nem hallgatom tovább.

— Vigyázzon, Manuéla..., megbánhatja a mai viselkedését.

— Menjen... Nem hallotta...? Örült... Engedjen el...

Ciita szemében vészes láng lobbant. Mintha átszakadt volna lelkében a gát, amely vad és fékezhetetlen indulatait kordában tartotta, a leány

tereka után kapott. Karjai vaskapocsként fogták át Manuélát s mint a pelyhet, emelték a levegőbe.

— Ostoba liba... ha nem jössz, hát viszlek. Szeretném tudni, ki vesz feleségül, ha néhány napig a vendégem leszel...

Manuéla sikítani akart, de Ciita erőszakos és előrelátó tenyere a szája elé feszült. Az ültetvényes néhány ugrással elérte a keskeny árkot, de mielőtt átugrohatott volna rajta, riadtan visszadobbant.

Néhány méternyire tőle poros alak ugrott a fák közé s a következő pillanatban előttük állt. De csak a másodperc töredékéig; szemvillanás alatt felmérte a helyzetet s máris Ciitára vetette magát.

Flinwill akarata ellenére hallgatta végig a kínos jelenetet s csak akkor lépett közbe, amikor már elérkezett az utolsó pillanat. Akkor azonban önmaga helyett is támadott; mióta a csavargót útjára bocsátotta, volt egy kis elszámolni valója az ültetvényessel.

Ciita elbocsátotta a leányt és szembefordult. Idején, mert Flinwill ökle már elcsattant a tarkóján olyan erővel, hogy megszédült bele. Ösztönösen esapott előre karjával, de támadója akkor már felvont revolverrel állt a hátamögött. Érezte a hideg eső kellemetlen nyomását a bordáin s a halál közelségének tudata mozdulatlaná tette.

— Vigyázzon, Ciita, mert odakerül, ahová engem akart küldeni délután...

— Ami késik, nem mulik, Flinwill...

— Allok elébe... de ha még egyszer a bánya területén találok, nem lesz alkalma többé orgyilkosokat felfogadni...

— Ostoba... Önmagát ítéli halálra, ha most nem lő agyon...

— Olyan hitvány alakokkal, akik magányos nőket támadnak meg, nem piszkítom be a revolveremet. Maga más elbánást érdemel.

Villámgyorsan előrenyult és kirántotta a revolvert Ciita övéből. A következő pillanatban hátralepett s teljes erejéből belerugott az ültetvényesbe.

Pedro Ciita felüvöltött. A borzalmas erejű rugás átröpítette az árkon, egyik útszéli kaktuszbokor kellős közepébe. Ordítva vergődött a szűrőtűskék között s groteszk rugdalózása olyan kómis látványt nyújtott, hogy Manuéla akaratlanul is hangosan felkacagott.

Flinwill nyugodtan zsebrevágta a két revolvert.

— Mehetünk, Miss... ez a fickó egyhamar nem fog a szemei elé kerülni...

Manuéla keztenyújtott.

— Ez szép és férfias volt, Flinwill, de attól tartok, nem ismeri eléggé Ciitát. Aljas és bosszú

álló. Jól teszi, ha mától kezdve nem lép ki a házból fegyvertelenül.

A mérnök vállat vont. Az ültetvényes már kikecmergett kellemetlen helyzetéből s lovához vándorogva éppen nyeregbemászott. Öklét rázva, ocsmány káromkodással vágatott el.

— Azt hiszem, csunyán keresztülhúztam a számításait. Ezt a mostani lecke nélkül sem bocsátotta volna meg.

Megindultak felfelé a hegyoldalon a gyorsan leszálló alkonyatban. A kis temető gyorsan elmaradt a hátuk mögött, de alig tettek meg pár száz métert, amikor sötét árnyék suhant eléjük egy sziklahasadék mögül. Manuéla ijedt sikoltással kapaskodott Flinwill karjába.

Az árnyék azonban megszólalt.

— Ne félj, senorita... Chilechito van itt s nem akar bántani sem téged, sem a fehérembert.

Flinwill már hallott egyet-mást a különös emberről a nap folyamán. Összeráncolt szemöldökkel kérdezte:

— Mit akarsz?...

Az indián mozdulatlanul állott, mint a kőszobor.

— A gazda megtért őseihez s azt mondják, most te parancsolsz a bányában, fehérember. Parancsold meg, hogy adjanak nekem fehér robbanó-

port. Érzem a hegyek kincsének közelségét. Néha
hány perc s a senioritával együtt gazdaggá tesznek...

— Mit beszélsz?...

A mérnök csak most nézte meg jobban az
indiánt. Sem archan, sem öltözetben nem különbö-
zött a többi, halálraírált fajtestvérétől, kezében
azonban különös Y-alakú botot tartott. A kurtán
csattanó kérdésre az indián körülmutatott a he-
gyek felé.

— Nézd ott távol a havas ormokat, senior.
Mögöttük bőventermő völgyek vannak s közelebbi
is kutak, amelyek bőven ontják a vizet. Csak
Achatoa földje száraz s körülötte a hegygerincek

A legjelesebb magyar és külföldi írók

**izgalmas, érdekes
regényeit adja**

**100 oldalon
10 fillérért a**

Tarka Regénytár

mind a tengerig. A szellemek elrejtették előlünk a vizet mélyen a föld alá. Én azonban érzem, hogy itt van, hogy alattunk áramlik, mint maga az áldás és bőség. Varázsvesszőm is egyre mutatja, de hiába járom a régi vájatokat, nem tudok hozzá közelférni. Robbantsd fel a sziklát, fehérember, hogy közeljuthassak a szellemekhez...

Flinwill szeme követte az indián karjának mozdulatát a horizont felé, de már régen nem értette a zavaros beszédet. Agyába, mint a villám, hasított bele a megismerés, amely délután, magányos útja alatt ködös és zavaros sejtésként gomolygott benne.

A vízválasztó nem tereli a hegység egész vízmennyiségét nyugat felé, hanem mély, földalatti járatokban vezeti a tengerhez. Folyók vagy talán folyamok zúgnak a sivatag alatt s egy tanulatlan, varázsvesszős indiánnak kellett jönnie, hogy felfedezze a nagy titkot, amit a kultúremberek közül talán egyedül csak Ned Janseen sejtett.

Ezért volt hát az érthetetlen birtokvásárlás, ezért kellett Manuéla apjának elbuknia a természet erői ellen folytatott küzdelemben.

Vizont ha így áll a dolog, az egész bánya halálos veszedelemben van. Lehet, hogy a földalatti eret csak pár méteres fal választja el valamelyik tárnától; elég egy robbantás, sőt csákányütés, hogy

a víz meginduljon s ellenállhatatlan sodrásával megfojtson félezer embert.

Flinwill homlokán kövér verejtékcseppek jelentek meg erre a gondolatra. Megragadta az indián ponchoját s egészen magához húzta.

— Eszedbe ne jusson még egyszer behatolni a szellemek birodalmába. Várj meg, reggel felkereslek...

Intett Manuéla felé s elrohant, mint akit keresgetnek.

Mire a leány elérte a bányatelepet, már régen az irodában ült s a régi rajzokba, feljegyzésekbe merülve tanulmányozta a környék geológiai alakulatát.

*

Miguel Pasco izzadtan állt meg a völgy bejáratánál. Éjfél már jóval elmúlt, valahol a hegyek mögött közeledett a hajnal. A portugál cigarettára gyújtott és leült. Néhány perc múlva a sziklák közül hasonlóan apró, világító pont bukkant elő.

Pasco felkelt és megindult feléje.

— Hivattál...

A cigaretta fénye szenvedélyesen felparázlott.

— Hivattalak. Flinwillnek pusztulnia kell. Még ma...

— Nehéz dolog. Ravasz, mint a róka s átkozottul kemény ökle van.

— Tedd lehetétlenné... nemcsak ellene, a bánya ellen is bosszút esküdtem. Ha megáll a munka, Flinwillnek pusztulnia kell s a leány érett gyümölcsként az ölembe hull.

— Nehéz dolog...

Gumiszalaggal átkapcsolt bankjegyköteg hullott a földre.

— Ez majd megkönnyíti.

— És azután...?

— Gondoskodom rólad, ha engedelmeskedsz. Ha nem, velük pusztulsz te is.

Pasco behúzta a nyakát.

— Mit tegyek?...

— Csinálj robbanást. Nem baj, ha elpusztul egy tárna, később rendbehozzátjuk.

A portugál vigyorgott.

— Ha félórára kikapcsolom a szellőztetést, annyi bányalég gyülemlik fel, hogy a legkisebb rövidzárlat is elég a felrobbantásához. De akkor nem lehet tudni, mennyien pusztulnak el...

— Mióta aggódsz a színesekért?

Pasco bólintott:

— Rendben van. Ugy lesz, ahogyan kívánod.

De ne feledd, ha te leszel az úr, a bánya vezetését rámbízzod...

— Bizhatsz bennem, de ügyesen dolgozz...

A cigaretta parazsa kihúnyt.

Miguel Pasco megfordult és kapaszkodni kezdett a meredeken. Sietett, reggelre az aknalejáratnál akart lenni.

A felhőtlen égen szikrázva világítottak a csillagok.

HATODIK FEJEZET.

Az elszabadult pokol.

Flinwill összehajtotta a térképet és felállt. Új cigarettára gyújtott, pedig a szobában már vágni lehetett volna a füstöt. Egész éjszaka csukott ablaktáblák mellett dolgozott; most már nem akart céltáblája lenni Ciita esetleges újabb orgyilkosának.

Kilépett az ajtón és sietve vágott át a bányatelepen, amelynek emberhangyái éppen most készültek neki az új munkának. Leereszkedett a

hegyoldalon s némi keresés után megpillantotta Chilechitot, az indiánt.

Intett.

— Látni szeretném a szellemek birodalmát. Vezess.

Az indián idegenkedve nézett rá.

— Adsz robbanóport, ha mindent megmutatok?

— Ha szükségét látom, magam robbantok.

— Kövess.

Mintha csak néhány lépésnyi útra készült volna, megindult befelé egyikén azoknak a szűk repedéseknek, amelyek tucatjával látszottak a hegyoldalban s amelyekről mindenki tudta, hogy az egykori azték bányászat maradványai.

— Látom, van lámpád, señor. Az jobb, mint a fáklya, amelynek a lángja néha megsáppad s akkor sietve el kell oltani.

A szűk folyosó pár száz méter után kiszélesedett s jobbra, balra elágazott. Chilechito felélenkülve törtetett előre.

— A bánya legalsó szintje alatt járunk, señor. Ezen a folyosón keresztül — mutatott egy sötét, alacsony lyukra — bejuthatnánk a munkások közé. A szellemek birodalma azonban sokkal lejjebb van.

Valóban, az ut egyre meredekebben lejtősdött. Néhol kezdetleges lépcsőkön kellett leereszkedniök, másutt beomlott tárnarészek omladékain jártak. Minél beljebb értek, Chilechito annál izgatottabban viselkedett.

— Nézz itt körül, senor... a szellemek hol alattunk, hol fölöttünk mutatkoznak. Néha úgy érzem, egészen itt járnak körülöttem, szinte halom a víz zúgását, de hiába csákányozok órákon keresztül, nem találok meg a hozzá vezető utat.

Hirtelen megállt s a következő pillanatban megcsillant kezében a varázspálca. Lassú, szinte hipnotizált lépésekkel megindult egyik keresztfolyosó felé.

— Kövess... — súgta izgalomtól vibráló hangon.

Flinwill érdeklődve nézte az indiánt. Olvasott már varázspálcás kutatókról s tudta, hogy maga a tudomány sem idegenkedik tőlük, noha sikereik titkát a tudósok előtt is sötét homály fedi.

A kétágú ércbot függőlegesen állt Chilechito kezében, majd megreszketett s lassan lefelé hajlott. Az indián szinte futni kezdett; Flinwill alig bírta követni.

A keresztfolyosó meredeken emelkedett s Flinwill ámuló szemmel látta, hogy a sziklafal egyre sötétebb árnyalatot ölt. Egyik forduló után zöldes

csillogas tűnt a szemébe: salétrom, a víz közeli-
létének legbiztosabb jele.

Kis kapaszkodó után modern ácsolatok álltak
útjukat; anélkül, hogy észrevették volna, átkerül-
tek a bánya legalsó szintjébe. Az indián azonban
még mindig megállás nélkül sietett tovább s Flin-
willnek eszébe sem jutott hogy megakassza. Kívá-
ncsian várta a különös rohanás fejleményeit amikor
hirtelen pokoli robbanás reszkettette meg körülöt-
tük a levegőt. Az aláducolás veszedelmesen meg-
ingott s valóságos törmelék-eső hullott a nya-
kukba. A detonációt különös mély moraj követte,
majd halálos, dermedt csönd következett.

Chilechito hirtelen megállt.

— A hegy szellemei haragusznak. Nem mehe-
kukba. A detonációt különös, mély moraj követte,
egyéb, csak halottak és jajgató sebesültek.

Flinwill könnyű légáramlást érzett s lámpájá-
nak fénye hirtelen megsápadt. Semmi kétség; va-
lahonnan bányalég áramlik erre. Ők maguk is akár-
melyik pillanatban a levegőbe repülhetnek. Akkor
pedig csődöt mond a mentés s a halottak száma
talán kétszeresére növekedik.

Vad erővel megrázta az indián vállát.

— Vissza... Chilechito... gyorsan vezess...!
Chilechito végignézett rajta.

— Ne félj, fehér úr... — dörmögte csendesen
— sorsodat elkerülni úgy sem tudod.

De azért megfordult s tőle telhető igyekezettel
kúszni kezdett lefelé a lejtőn.

A légáramlás szárnyán valahonnan könnyű
füstszag húzódtott utánuk.

•

Miguel Pasco a munka megkezdésekor fedezte
fel, hogy a mérnök nincs a telepen. Vidáman ösz-
szedörzsölte a husos kezeit; ha a mérnök távollé-
tében következik be robbanás, a felelősség sokkal
súlyosabb. Még jobb, mintha Flinwill maga is el-
púsztulna a bánya mélyén.

Habozás nélkül hozzáfogott a munka végre-
hajtásához. Kikapcsolta a szellőzőkészüléket s a
felvonó alsó tengelyénél meglazította az elektro-
mos huzal szigetelését. Tudta, hogy a szigete-
lés az állandó surlódás következtében lassan le-
válnak, a két drót összeér s a rövidzárlatnál fellépő
szikra elvégzi a többi.

Sietve tárgult a veszedelmes helyről az olvasz-
tók és a gépház felé. Veszére, mert fele úton Ma-
nuélával találkozott.

A leány Flinwillt kereste; szeretne volna meg-
tudni tőle gyors távozásának okát, az irodában
azonban nem találta. Jobb híján maga mellé szó-

Ittotta hát a portugált, hogy mint máskor is, végigjárja vele a telepet.

A mázsaház alacsony, faragatlan kövekből összerótt fala mellett haladtak éppen, amikor véstjósuló földalatti dübörgés állította meg őket. A zajt kettős dörrenés követte, majd reszketni kezdett a föld, mintha maga is megborzadna a mélyében lejátszódó tragédia súlya alatt. Mielőtt sikítani vagy lépni tudtak volna, a felvonó tornya hirtelen megingott s fülsértő roppanással összedőlt. Ugyanakkor füst csapott ki az aknaszájból s a következő pillanatban rekedt, kongó hangon megcsendült a vészharang.

Manuêla, mintha lázálomban lett volna, félig eszméletlenül nézte a borzalmas képet. Szinte észre sem vette, hogy Olaf Grantson elrohan mellette, szemét mágikus erővel vonzotta a munkások lakások környéke.

Az alacsony, rozszant kunyhókból, mint felkavart kasból a méhek, rajzottak ki a szabadidős munkások, hajukat tépő asszonyok és sivatkozó gyermekek. Az aknaszáj és a leszakadt felvonó környéke pillanat alatt feketéllett az embertömegtől s a levegőt megtöltötte a kétségbeesés száz-ezer hangja.

Maga a tárna pedig néma volt. Az aknaszájból egyre vastagabban dőlt a füst, jelölve annak, hogy a rövidzárlat felgyújtotta a folyosók gerendázatát.

Manuéla észre sem vette, hogy a portugál eltűnt mellőle; hirtelen zajongó, fenyegetően tolongó tömeg közepén találta magát. Mielőtt körülnézhetett volna, Grantson termett mellette s revolverrel hadonászva, utat tört számára a ház felé.

A jórészt műveletlen, de néhány züllött és lelkiismeretlen fickó által tervszerűen izgatott benszülött munkások döbbent némasággal csoportosultak az aknaszájnál, hogy azután egyre fenyegetőbb morgással az iroda köré csoportosuljanak. A mentés munkája sehogyan sem tudott kialakulni.

Grantson és néhány higgadtabb embere percek alatt rekedtre ordította magát anélkül, hogy szavainak a legkisebb hatása lett volna. Még csak növelte a pánikot, hogy a munkásasszonyok is egészen az aknáig merészkedtek és sikoltozásukkal pánikba kergették a többieket is. A svéd gépész ilyen hangulatban pillantotta meg Manuélát a fenyegetően csoportosuló tömeg közepén; azonnal segítségére sietett s revolverének fedezete alatt sikerült is a házig vinni.

A legnagyobb zűrzavar és pánik kellős közepén tűnt fel a telepen John Flinwill alakja. A mérnök úszott az izzadtságban s lihegett, mint aki kilométereket tett meg futva.

Revolverének agyával sűrűn osztogatva a csa-

pásokat, belegázolt a tömeg sűrűjébe a beszakadt liftépítmény felé. Egyetlen pillantással meggyőződött arról, hogy a mentésnél sem az aknalejáratra, sem a felvonóra nem lehet számítani. A főakna lent különben is alkalmasint romokban hever, a mentésnek tehát még legtöbb eredménnyel kecsgető módja: a Chilechito segítségével megismert út.

A dolog azonban nem ment olyan simán, mint hitte. Amint felismerték, itt is ott is fenyegető morgás kelt a tömegben.

— Átkozott gringo... üssétek le...

A ház felől a svéd érkezett lélekszakadva. Átfurakodott a tömegen Flinwill mellé.

— Hagyja... reménytelen az ügy... ezek az örültek ránk támadnak... legokosabb, ha segítségért küldünk s addig a magunk bőrére vigyázunk...

A mérnök hangja hasított, mint a penge.

— Ameddig élünk, itt a helyünk, Grantson, Hol van Pasco?

— Nem láttam. Alkalmasint megszökött.

— Allapítsa meg valahogyan, hány ember rekedt a bányában. Talán a munkalapok segítségével sikerülni fog. Siessen...

Mielőtt a svéd válaszolhatott volna, felugrott

a liftépítmény romjainak tetejére a féltéssel kiemelkedve a tömeg feje fölött, messzehangzó hangon igyekezett túlordítani a zajongást.

— Emberek... a tárnából jöttem... Van egy kijárat, amit talán a lentrekedtek közül is ismernek páran... Füstálarcokat és mentőfelszerelést gyorsan. Magam fogom vezetni az első mentőcsapatot...

A nyugodt szavakra a tömeg morajlása kissé alábbhagyott. Néhány ember már-már engedelmesen mozdult, amikor félmeztelen, szemmelláthatóan italos zambó tört keresztül az emberek gyűrűjén. Magasraemelt öklében kés csillogott.

— Le veled onnan... — ordította eszelősen.
— Ha a tárnában voltál, maradtál volna ott...

A mérnök eléggé ismerte ahhoz a benszülötteket, hogy tudja: az első forradalmi hangot percek alatt követi a többi, ha nem sikerül haldék nélkül rendet teremtenie. Kis sóhajjal a revolvere után nyúlt; a fegyver eldőrdült s a munkás véresen összerogyott.

A revolvercső a tömeg felé fordult.

— Akinek elszámolnivalója van velem, a mentés után felkereshet az irodában. Nem fogok megszökni senki elől. De aki most nem engedelmeskedik, azt irgalom nélkül lelövöm...

Grantson lihegve a fáradságtól visszaérkezett.

— Legalább kétszázan vannak lent... — törtelte izzadó homlokát törülgetve — a mentőfelszerelést kihordattam az embereimmel.

— Hány megbízható embere van...?

— Nyolcan vagyunk a gépházban, azok közül ötre számíthatunk.

— Helyezzék üzembe a szellőztetést, ha lehet. Három ember fegyveresen jöjjön velem. Maga addig igyekezzen összeállítani a mentőcsapatot. Ha lehet, szorítsák vissza az embereket a tárnalejárattól, ezt a fickót pedig vegyék ápolás alá. Nem súlyos a sebe; a combjába lőttem.

Megvárta, amíg felbukkan mellette a három gépész. Megtermett, olajosképű, de reménytelően bátor fickóknak látszottak. Flinwill intett nekik.

— Előremegyünk. Az aszbesztruhákat...

A revolvercső és az erélyesen pattogó vezényszavak hatása alatt néhány munkás kezdte visszaszorítani a többieket. A láрма egyre nőtt, a pánik és félelem morajlása helyett azonban a segíteni akarás és a tettvágy kerítette hatalmába az embereket.

Flinwill érezte, hogy csatát nyert.

A tömeg kettéválva nyitott utat számukra, amikor a mentőfelszereléshez igyekeztek. Tucatszerű kéz nyúlt a ládák után s egy öles természetű nigger a mérnök elé ugrott.

— Vezess, senor... a pokolba is elmegyek veled...

Mire lekanyarodtak a Chilechito barlangjához vezető ösvényre, legalább ötven ember húzódott utánuk. Flinwill inkább aggódva, mint bizakodva nézte őket. Tudta, hogy hangulataikat a perc eseményei irányítják s amilyen lelkesen követik most, ugyanolyan gyorsan válnak ismét ellenséggé.

Elérték a szűk sziklanyílást, de az indiánnak sehol nyoma sem volt. Szerencsére Flinwill előre számolt ezzel s visszafelé jövet csákányával megjelölte a járatok falát a fordulóknál.

Eppen csak addig pihentek, amíg felöltötték az aszbesztruhákat és felcsatolták az álarcokat. Flinwill gondosan számbavett mindent: mentőláda, oxigénkészülék, szénsavpalackok, lámpák, csáklya, minden megvolt.

Hatan indultak útnak; Nansen három emberből csak egyet vitt magával Flinwill. A többieket a második útra tartogatta.

Félóra alatt elérték az összeomlott ácsoláso-

kat s a lámpák fénye mutatta, hogy a bányalég még nem oszlott el, sőt sűrűsödött. Könnyű füst is terjengett a nehéz, forró levegőben, be kellett esatolniok a gázálarcok légszűrőjét, nehogy idő előtt elszédüljenek.

Flinwill járt a vakmerő csapat élén; esákánya ütötte, törte, hajigálta az elébekerülő törmeléket s bár minden lépésnyi utat előbb szabaddá kellett tenniök, elég gyorsan haladtak.

Ott azonban, ahol a szűk járat kiszélesedett, nem messze a munkahelyektől, hatalmas sziklatömeg zárta el az utat. A törmelékből következő csaknem légmentesen zárt az akadály; ezért éreztek az égő tárna közvetlen közelében is csupán könnyű füstszagot.

Flinwill megállt, hogy megtörölje verejtékező nyakát. Egyik munkás hirtelen a falhoz szorította a fülét. A következő pillanatban ordítani kezdett.

— Senor... senor... kopognak... élnek...

A mérnök is falhoz szorította fülét. Valóban érezte a gyenge zörejt, amely szabályos időközökben ismétlődött.

— Bontják a romokat. Valaki ismeri odabent a menekülés útját. Nem kell félni, fiúk...

Izgatottan méregette a sziklatorlaszt. Csá-

kánnal napokba telhet, amíg néhány métert előrehaladhatnak, de kérdés, hogy a bentrekedtek tudnak-e várni olyan hosszú ideig. Ha itt, az om-ladék külső felén is érezni lehet a füstöt, odabent alighanem sokkal súlyosabb a helyzet s a munkásoknál még álarc sincs.

Gyorsan határozott. Intett Grantson emberének.

— Vigye vissza a többieket legalább kétszáz lépésnyire. Robbantani fogok...

A gépész arca hamuszínűre változott.

— A robbantás maga a halál, senor... bányalég van...

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

— Ti biztonságban lesztek, velem meg ne törődj. Tedd, amit mondtam.

Már kapcsolta le övéről a dinamitpatronokat s csákánya belemélyedt a törmelékbe. Keskeny, mély lyukat ásott a patronok számára és belehúzta a gyújtózsínórt.

A munkások riadtan nézték a vészajtósló előkészületeket. Flinwill elővette a műszertáskát az orsóról szaporán pergett lefelé a kábel.

— Sietni! Kétszáz méteren belül veszélyes a robbanás.

Lihegve és verejtékben úszva törtettek visszafelé. A mérnök aggódva figyelte az elektromos huzal orsóját; ha nem elég hosszú a vezeték, meg sem kísérelheti a robbantást. A bányaléggel nem lehet tréfálni; száz-százötven méteres körzetben feltétlenül öl.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor elérte a folyosó legközelebbi kanyarulatát; a fal talán megvédi a szerterepülő szikladaraboktól és a légnyomástól.

Mellette fehéren kigyózott a kábel; talán százötven méter, több aligha; mi lesz, ha a batteria kapcsolásakor végigrohan rajta az elektromos szikra?...

Várt még néhány percig, azután körülnézett.

Lehetőleg a fal mehe húzóva, lefeküdt. Sisakját gondosan a fejére húzta, mélyet felsóhajtott s lenyomta a telep kapcsológombját.

Kékes láng villant meg a szeme előtt, pokoli dőrej érte dobhártyáját és érezte, hogy elborítja a törmelék. Pár másodpercig vakon és süketen, sőt talán ájultan feküdt; azután közeledő zajt hallott és megpróbált feltápáskodni.

Valaki föléje hajolt. Félmeztelen, tántorgó munkásalak volt, kezében félig kialudt Davy-lámpa himbálódzott. Tehát nem a mentőosztaghoz tartozott, hanem a másik oldalról jött.

Mindössze ennyi volt, ami Flinwill tudatába férközött; mélyen felsóhajtott az álarc alatt és elveszítette az eszméletét.

*

Amikor magához tért, ágyban feküdt s Manuëla aggódo arca hajolt fölé. Az ágy lábánál Grantson állott s fontoskodó képpel borogatást készített.

Flinwall agyában valóságos Niagara dobolt, de azért megpróbált felemelkedni.

— Mi történt? Hogy kerültem ide?

— Pihenje ki magát előbb, majd azután beszélgetünk.

Grantson elvigyorodott,

— Örültség volt, amint csinált, Flinwill, de azért mégis csak annak köszönhetjük, hogy nagyobb veszteség nélkül megúsztuk a robbanást.

— Mindenkit kimentettek?

— Mindenkit, kivéve azokat, akiket már a robbanás elpusztított. Tizenkét halott van és valami harminc sebesült.

A mérnök felszisszent.

— Mióta fekszem itt?

— Tegnap dél óta. Ma reggelre végeztünk a mentéssel és megkezdjük az égő tárnák elfalazását.

— Szóval, nem hiányzik senki.

— Csak Miguel Pasco, de róla azt mondják, hogy megszökött. Állítólag Ciita birtokán bujkál. Flinwill felkönyökölt.

— Mondja, Grantson, nem tört be a tárnákba a víz?

A svéd meghökkenve nézett Manuelára.

— Még mindig lázas... — dörmögte zavartan.

Hirtelen felkapta a fejét.

— Érdekes, az a félbolond Chilechito is folyton valami vízről hadart. Félórája kergette el többször az ajtó előtt.

Flinwill szempillantás alatt kint termett az ágyból. Mint akit sohasem ért légnyomás, öltözödni kezdett. Grantson riadtan mordult rá:

— Egészen megbolondul, Flinwill? Tönkre akarja tenni saját magát.

A mérnök elhárítóan intett.

— Hagyja csak... Talán mindnyájunk élete boldogulása függ az indiántól.

Fejébe csapta lapos bányászsapkáját és kiszé-
szélt az ajtón.

HETEDIK FEJEZET.

Ösvény a föld és pokol között.

Az indián a sziklák között ült a tűző napon a merev mozdulatlanul bámulta a semmit; a közeledő mérnököt azonban messziről felismerte. Felállt és eltűnt a szűk barlangnyílásban, amely mögött szegényes holmiját rejtegette.

Mire Flinwill odaért, párolgó folyadékkal telt csészével fogadta.

— Vártalak, senior; a hegyek szelleme üzent érted, tudtam, hogy jönni fogsz.

— Megtaláltad a vizet?

Az indián megrázta a fejét.

— Csak a vízhez vezető utat találtam meg.

— Vezess!

Az indián nem mozdult.

— Előbb idd meg ezt, fehér ember. Jó ital, a koka cserje leveléből készült s olyan erőssé tesz, mintha nem tegnap győztek volna le a szellemek.

Flinwill mohón nyult a csésze után. A koka cserje a kokain termő növénye s erre a brutális gyógyszerre most valóban szüksége volt.

Mialatt Chilechito költécsomót vett elő s a tűz mellett meggyújtotta Flinwill Davy-lámpáját, már érezte, hogy izmait jótékony tűz hatja át.

Végighaladtak ugyanazon az úton, amelyen a mentőcsapat is behatolt. Az indián elhaladt Flinwill vakmerő robbantásának színhelye mellett. A levegő egyre forróbbá vált s a mérnök hirtelen vörösén izzó fényt pillantott meg a sikátor mélyén. Chilechito előre mutatott.

— Az ott az égő tárna fénye. Ezen az oldalon nem tudják elfalazni a tüzet, mert valahonnan áramlik a levegő. Megérkeztünk.

Megállt a fal mellett, ott, ahol a bányalég robbanása messze lódította a gerendákat s apróra tört sziklaomladékkal zárta el az utat. A fal mélyén alig emberderék vastagságú sötét lyuk tátongott. Az indián ledobta válláról a kötécsomót.

— Itt a víz, señor. Biztosan érzem, de na-

gyon mélyen lehet, mert a ledobott kő hangját elnyeli a távolság.

Flinwill válasz helyett bekiáltott az üregbe s a nyíláshoz hajolva várta a visszhangot. A várt hatás megsokszorozódva jelentkezett; vagy tízféle hang érkezett vissza zavarosan egymásba folyva. Teremtett ember azon el nem igazodhatott, csupán egy volt bizonyos: hatalmas kiterjedésű barlang húzódik alattuk.

A mérnök megerősítette a kötél végét egyik kiálló sziklán.

— Mennyi köteled van, Chilenchito?

— Százhusz öl. Megbízhatasz benne, magam fontam.

— All right. A lámpát magammal viszem, neked elég lesz az égő tárna fénye.

Az indián szótlanul bólintott. Flinwill térdére erősítette a lámpát, bedobta a nyíláson a kötelet s maga is utána bujt. Vagy husz öl mélységű kemény, függőleges sziklafal mellett haladt s ugyancsak vigyáznia kellett, hogy lámpája össze ne törjön. Később elmaradt mellőle a fal s szabadon hintázott a föld és az ismeretlen fekete pokol között. Lámpája szűk fénykört vágott a sötétségbe, de egyelőre semmi jel sem mutatta, hogy a talaj felé közeledne.

Már-már elkészült arra, hogy a kötél végéről

pihenés nélkül kell visszamásznia, amikor csillogó sziklákat pillantott meg a lába alatt. Talán száz öl mélységben ért talajt. Lihegve nézett körül. Magasra emelt lámpájának fénye balkéz felé boltozatos sziklafalra esett. Jobbra azonban, alig tíz lépés távolságra víz csillogott. Percek alatt körüljárta a keskeny párkányt, amely mindenütt a vízbe torkollott.

Felemelt lámpával megpróbált tájékozódni. A fekete és mozdulatlan víztükör ijesztő némasága terült el előtte; lámpájának visszfénye aranyló csíkot vágott benne s ez a keskeny sugár szinte a végtelenbe nyúlt.

Flinwill hátán végigborsózott a hideg. Most örült csak, hogy nem adott dinamitot az indiánnak. Kétségtelen, hogy a barlang veszedelmesen megközelíti a hegy oldalát s egy tervszerűtlen robbanás pusztulásba dönthette volna az egész bányatelepet.

Csákánnyal lefejtett egy kődarabot és széles ívben a vízbe hajította. A csobbanást ízszerű erővel verték vissza a falak, de a hang azt is elárulta, hogy a víz nagyon mély lehet.

Lámpájának fénye ismét visszakúszott a kötél felé s hirtelen megfagyott erejében a vér. A kötél kigyózó mozgással, hevesen rángatódzott s ugyanakkor elmosódó kiáltás hangzott le a magasból.

Chilechito veszélyt jelez.

Flinwill szempillantás alatt a kötélnél termett a lámpát derekára erősítve, kúszni kezdett fölfelé.

*

Amint Flinwill alakja eltűnt a mélyben, az indián leült a nyílás szélén a fal mellett. Türelmesen várt, mozdulatlan arcán nyoma sem látszott izgalomnak. Maga sem tudta, mennyi ideje lehetett távol a mérnök, amikor hirtelen lépések csikordultak meg közvetlenül a háta mögött.

Chilechito talpraugrott.

Az égő tárna rőtörös visszfényénél azonnal megismerte Miguel Pasco eltorzult, bosszúvágytól flegmós harcat. Az indiánnak sejtelve sem volt arról, hogy a mérnök és Pasco között milyen a viszony; a portugál magatartása azonban ettől függetlenül is elárulta a gyilkos szándékot.

Chilechito keze megmarkolta az övében függő vadászkést. A fenyegető mozdulattól Pasco kissé hátrahőkölt.

— Hol van Flinwill? — kérdezte rekedt hangon — követtelek benneteket, tudom, hogy együtt jöttetek ide.

Az indián szemei megsűkültek. Nem felelt, keze azonban villámgyors mozdulattal röpítette el a szélespengéjű, nehéz kést. A portugál felordított,

Gyors lebukással sikerült elkerülnie a biztos halált, a kés azonban így is végighasította a vállát.

Chilechito a nyíláshoz ugrott és vadul rángatni kezdte a kötelet. Torkaszakadtából ordított be a barlangnyíláson.

— Veszély... senor veszély.

Utolsó hangjait elnyomta Pasco dühös kiáltása s a következő másodpercben már támadott is a portugál vad. elsőprő lendülettel.

Chilechito tudta, hogy vége van; a kés eldobásában önmagát fegyverezte le. De azért nem vesztette el hidegvérét; fájának szívós kitartásával vette fel a küzdelmet.

Sikerült elkapnia a portugál karját; hatalmas erővel csavarta hátra, de akkor már elcsattant állán Pasco első ütése. Elszédülve tántorodott hátra, de azért eszébe sem jutott, hogy elengedje a portugál karját. Hirtelen cselvetéssel lebukott s Pasco teljes hosszában keresztülzuhant a feje fölött.

Chilechito, mint a nyúl pattant előre; ökle szaporán csépelte a portugál fejét, de váratlanul olyan gyomorszájútás érte, hogy felnyögött és el-kábulva visszahanyalott.

De akkor már Pasco sem volt fitt kondícióban; szédelegve állt talpra s a barlang nyílásához lépett.

Kezében magasra emelkedett a kés, mialatt mélyen lehajolt, hogy az alatta imbolygó lámpafénynél megláthassa a közeledő körvonalait.

*

Flinwillnek minden erejét igénybevette a hosszú út fölfelé. Lihegett. Gyakran úgy érezte, kicsuszik merev ujjai közül a kötél s visszazuhan a földalatti tó partjára. De összeszedte minden erejét; tudta, hogy az indián vészjele komoly bajt jelent s hogy élete gyorsaságától és ügyességétől függ.

Alig félöles távolság választotta el a barlangnyílás peremétől, amikor lámpája fényénél benyuló, izmos kart pillantott meg. A húsos ököl kést szorongatott s a borotvaéles penge veszedelmesen közeledett a kötélhez.

Flinwill visszafojtotta feltörni készülő rémült ordítását; egyetlen hatalmas rugaszkodással feltornázta magát s fogai belemélyedtek az összeszorított ökölbe.

Miguel Pasco felordított a fájdalomtól. A kés lehullt kezéből és eltűnt a mélyben; helyette a szűk nyílásban Flinwill erőlködéstől eltorzult arca jelent meg.

A portugál visszahúzódott. Rugásra készült, hogy egyetlen lábmozdulat megszabadítsa ellenfelét.

től; a pillanatnyi késedelem azonban elég időt engedett a mérnöknek arra, hogy megkapaszkodhasson a nyílás peremén. Fél testével már a bányafolyosón feküdt, amikor Pasco talpa elcsattant a hátán. Felnyögött s lélekzet után kapkodva igyekezett egyensúlyt találni.

Ez a másodpercnyi zavar mentette meg az életét; a portugál alkalmasnak látta az időt arra, hogy a rugástól kábult férfit megragadja és visszalódítsa a mélybe; nem számolt azonban azzal, hogy Flinwill megtanult az utolsó pillanatig küzdeni.

Amint a portugál súlyos testét magán érezte, Flinwill villámgyorsan előrenyult és megragadta Pasco nyakát. Ugyanakkor lába is talajt fogott a barlangnyílás peremén. Hatalmas saltóval lendítette magát előre s a váratlan fogásnak meg is lett az eredménye.

Nyögve kerültek el a folyosón, de a portugál került alul. Flinwill ökle úgy dolgozott, mint a gőzkalapács; a portugál kemény koponyája azonban még mindig állotta a harcot.

Az ütések zápora közben lassan felemelkedett, majd váratlan erővel visszalökte a mérnököt és felugrott. Tántorogva tett néhány lépést, azután meglepő fürgeséggel rohanni kezdett az égő tárnák felé.

Flinwill nem is gondolt arra, hogy üldözze.

halálosan kimerülve pihent néhány pillanatig, azután vállravette az indián sovány és eszméletlen testét s vánszorogva megindult visszafelé, ugyan azon az úton, amelyen jöttek.

NYOLCADIK FEJEZET.

Chilechito robbant.

A bányatelepen megállt a munka. A félverek és benszülöttek eleinte tanácstalanul ödögtek a tárnalejáratok közelében, azután szokásuk szerint megrohanták a kantint.

Grantson és emberei tehetetlennek bizonyultak velük szemben; a váratlanul szerencsés kimenetelű szerencsétlenséget ünnepelték s Grantson nem is próbálkozott ellenük szegülni. A félrészeg benszülöttel nem lehet beszélni, mert a legelső szóra kést ránt; viszont amint teljesen berúgnak, használhatatlan, de legalább veszélytelen masszává változnak. Nem volt más mód, be kellett várni a tömegjókedv lelohadásának időpontját, a kijózanodást.

Manuéla Grantson néhány emberével a hegyre

oldalakat járta: nem tudott nyugton maradni Flinwill eltűnése miatt. Félte, hogy a sérüléséből éppen csak magához tért mérnököt valami baj érheti.

Igy haladt át a nap a delelőn s közeledett egyre gyorsabban az alkónyat.

Amikor Flinwill terhével megpillantotta a napvilágot, már vörös ködök táncoltak a szemei előtt. Botorkálva igyekezett minél kijebb jutni a barlangból, ereje azonban elfogyott. Összeroskadt Chilechito vacska mellett és elvesztette az eszméletét.

Maga sem tudta, meddig heverhetett ott, amikor azonban magához tért, egyedül találta magát.

Chilechito eltűnt.

A mérnök rossz sejtelmekkel eltelve indult meg a hegyoldalon felfelé, a bányatelep irányában. Messziről is látszott, hogy Achatoaban valami nincs rendjén. A gyenge szél gajdolás lármájának foszlányait tépte idáig s látni lehetett, hogy kisebb-nagyobb embercsoportok járkálnak fel-alá a tárnák mellett.

Hirtelen kiáltást hallott a sziklák közül.

Megismerte Manuéla hangját.

Írányt változtatott s áttört néhány összehajló szikla hasadékán. A látványtól, ami fogadta, fejébe szaladt a vér s fáradtsága úgy eltűnt, mintha elfújták volna.

Eppen alatta, egy klugró szikla mellett Ma-

nuélát pillantotta meg; a leány a portugállal birkózott, de néhány lépésnyire tőlük, mintha csak érdektelen néző lett volna, ott állott Pedro Ciita is.

Az ültetvényes kezében revolver esillogott; alkalmasint arra vigyázott, hogy senki meg ne lephesse őket, amíg a portugál összekötözi a leányt.

Flinwill teste megfeszült's a következő pillanatban elrugta magát a sziklától. Hatalmas ívben repült le egyenesen Ciita nyaka közé. A támadás súlya mindkettőjüket a földre terítette, a revolver azonban az első pillanatban a mérnök kezébe került.

Ciita felordított; meg sem próbált ellenállni, hanem feltápáskodott és rohanni kezdett lefelé a

Unatkozik?

Vegye meg a

Tarka Regénytár

legújabb izgalmas számát

Megjelenik csütörtökön

meredek ösvényen. Pasco, amint a fenyegetően csillogó fegyvert megpillantotta, követte a példát.

Manuéla szédülve támaszkodott a sziklafalhoz.

— Éppen az utolsó pillanatban érkezett — tördelte halkán — már nem sokáig futotta volna az erőmből.

Flinwill a leány mellett termett.

— Menjen a telepre, senorita. Nekem még egy kis dolgom van. Éppen itt az ideje, hogy végleg leszámoljak ezzel a két fickóval.

A leány megrázta a fejét.

— Nem akarom, hogy üldözze őket. Ketten vannak s maga halálosan fáradt.

Flinwill nem felelt. Szemei kimeredten bámultak le a völgy felé. A kanyargó ösvényen, mélyen alattuk most ismét feltűnt Ciita és a portugál, revolverrel könnyen le lehetett volna lőni őket, a mérnök azonban mintha észre sem vette volna ellenfeleit. Túlnézett rajtuk, az ösvény másik oldala felé, ahol apró pont mozgott.

— Chilechito... mintha robbantani készülne...

A leány elsápadt.

— Csakugyan, láttam amint a raktárak mellett ólálkodott. Rákiáltottam, de elszaladt, mielőtt elérhettem volna. Vajjon mit akar...?

Flinwill nem felelt. Megragadta a leányt és

vonszolni kezdte felfelé, hogy minél jobban kitérjenek az indián mesterkedésének vonalából.

— Túl nagy a távolság... — mormogta később — még a revolvergolyó sem éri utól. A jó szerencse legyen irgalmas a telephez.

Még jóformán ki sem mondta az utolsó szót, amikor Chilechito hirtelen szaladni kezdett. Kis fölszálló füst jelezte munkálkodásának helyét. Flinwill tudta, hogy ott a pusztulás kúszik a beásott dinamittöltények felé.

Szeme az ösvényre tévedt. Ciita és a portugál már lejjebb kerültek, mint az indián, s szaporán igyekeztek távolabb kerülni a teleptől.

Hirtelen halk morgás keletkezett, majd borzalmas robbanás reszkettette meg a levegőt.

Ott, ahol az indián dolgozott, valósággal ketté-

Minden rádióamatőr nélkülözhetetlen tanácsadója

ANTENNA

képes rádióhetilap

műszaki rovata

Előfizetési ára egész évre P. 280, negyedévre 0.70 P.

Kérjen mutatványszámot a kiadóhivaltól: Budapest
VII., József-körút 5. II. em. Telefon: 444-00

Vált a sziklafal s láng, por és kődarabok repültek ki belőle. Az indiánt s a két menekült elfedte a füst; a föld megindult a lábuk alatt s Flinwillnek is csak arra volt ideje, hogy védően átkarolja a leányt.

Pillanatig tartott az egész, utána szörnyű, idegtépő csend következett, majd különös, mély zugán kelt, mint a távoli szélvihar.

Manuéla csodálkozva nézett körül.

— Mi volt ez, Flinwill...

— Csoda... — dörmögte a mérnök — kevénytársaság kellett volna ahhoz, hogy az egész hegyoldal összeomoljon s maga alá temessen valamennyiünket.

A leány hirtelen felsikoltott.

— Odanézzem... víz...!

A robbanás helyén megnyílt sziklafalból zúgva tört elő az áradat. Először csak karvastagságú sugárban, majd percről-percre stézelebben, harsogva ömlött a völgy felé.

A mérnök bólintott.

— A hegyek szellemei igazságot tettek. A két gazfickó nem menekülhet. Nézze, éppen az áradat sodrában vannak.

— És Chilechito?

— Őt már a robbanás elpusztította. Nem tudta megvárni, amíg én szólítom elő a hegyek szellemeit.

— Nem értem... — sápadozott a leány.

— Nem is fontos, hogy értse. Elég, ha tudja, hogy Ciita vakmerő üzletkötése, a völgy eladása most kezdi megmutatni a gyümölcsseit. Ha ugyan a víz nem apad el.

Lassan megindultak a bányatelep felé.

*

John Flinwill másnap hajnalhasadáskor már ismét a völgy fölött állott a kanyargó szerpen-
tinen. Nézte a kopár teknőt, amely mozdulatlan
víztükörré változott. A hegy oldalán tisztán lát-
szott a lezuhanó víztömeg rombolása, az áradat
azonban elállt, mintha elzárták volna.

A mérnök felvonta a vállát.

— Valamennyien tévedtünk — mormogta — a
hegy belsejében felhalmozódott víz még sem

**A legtöbbet,
a legérdekesebbet
a Tarka Regénytár
adja csak 10 fillérért
100 oldalon**

állandó. Ha csak az áradás utat nem nyitott másutt a források számára.

Visszament a bányatelepre és csákányt, köteleget meg Davy-lámpát vett magához. Nyugodt, hosszú lépésekkel indult meg az új barlangnyílás felé.

Az út feléig sem ért, amikor könnyű lépések hangzottak fel a háta mögött.

— Most az egyszer keresztülhúztam a számításait — nevetett Manuela. — Csak nem képzeli, hogy egyedül engedem a bányába?

A mérnök nem felelt. Gondolatait túlságosan elfoglalta az a sok titok, amely körülvette. Szótlanul haladtak lefelé az egyre csúszósabbá vált köveken.

A víz rombolása egyre ijesztőbben bontakozott ki előttük. Embernagyságú szikladarabok zárták el az ösvényt, másutt öles vízmosásokon kellett átkelniök. A robbanás helyén hatalmas, sötét üreg tátongott.

Flinwill megtorpant.

— Nem akadályozhatom meg, hogy velem jöjjön, senorita, de figyelmeztetnem kell arra, hogy az út nem veszélytelen.

A leány felelet helyett kezébe vette a lámpát és megindult a hegy belseje felé.

Simára mosott köveket taposott a lábuk. Az út meredeken emelkedett. A nappali fény csak-

hamar eltűnt a szemük elől s a bányalámpa misztikus sárga fénye mellett törtettek fefelé lihegve. A folyosó egyre szélesedett, majd hirtelen tágas mederré bővült. A sima falak elárulták, hogy itt lehetett az a földalatti tó, amit Flinwill felfedezett.

Manuela habozás nélkül megindult előre a csúszós, de minden iszaptól mentes sziklatalajon. Alig tett azonban néhány lépést, amikor hirtelen felkiáltott.

Flinwill ijedten ugrott előre.

Manuela valami gödörbe botlott és sántítva igyekezett ismét talpraállni. Flinwill elsőnek a bányáslámpát helyezte biztonságba, de amint a sárga fény a gödörbe esett, mindketten tágranyílt szemekkel bámultak az eléjük táruló látványra.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhétlap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

A négy-öt láb mély, de tágas üregben az aranyedények, kelyhek, áldozati, szobrocskák és dísz-tárgyak valóságos halmaza feküdt. Legfelül, mintha gondos kéz helyezte volna el, közel két láb széles, sugaras napkorong.

Manuéla a szívére szorította a kezét.

— Az inkák kincse...

Flinwill bólintott.

— Az inkák kincse... — ismételte rekedt, önmaga előtt is ismeretlen hangon — ez a gazdagság, Manuéla.

— Gazdagság? — kérdőjelezett rá a leány szeme. — Ha így van, akkor is magának köszönhetem.

— Én csak a kötelességemet teljesítettem.

Flinwill elfordult, mert érezte, hogy minden vére a szívére tódul. Gondolataiból puha kéz érintése riasztotta fel. Mintha félálomban lett volna, hallotta Manuéla hangját.

— Még nem tudjuk, mit ér ez a kincs, de ha akarja, lehet a kettőnké is.

Felnézett a mérnökre s hirtelen elnevette magát.

— Flinwill, az ördögbe, szóljon már valamit. Elvégre csak nem kérhetem meg én a maga kezét,

Nem folytathatta tovább, mert a mérnök karjai a derekára kapcsolódtak.

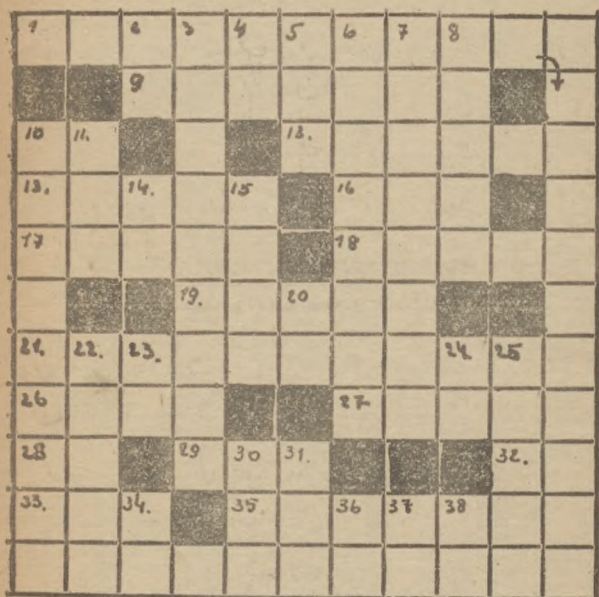
A Davy-lámpa egykedvűen szórta nyugtalan, sárga fényét az évezredes álomból ismét előkerült ősi kincsekre.

Vége.

MEGJELENIK HETENKÉNT
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stadium 11., Budapest, az Ezeres Magyarok 11. 11. 11.

Keresztrejtvény.

A Tarka Regénytár szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6— $\frac{1}{2}$ 8 óra
 között.

Visszintes sorok: 1. Arany János ismert versének kezdő sorai. 7. Akta. 12. Majdnem hét. 13. Fülemlüle. 15. Ritka női név. 16. Község a Tisza mellett ék föl. 18. S. B. O. 19. Fém. 22. Enyves. 25. Csinál. 27. Betű elemista fonetikával. 28. Kártyafigura. 29. Durva utolsó betűi cserélve. 32. Puska.

Függőleges sorok: 2. Viharned. 3. A hegedű része. 4. Y J. 5. Nemzet. 6. Keleti rang. 8. M-el fin. név. 9. Majdnem elad. 10. Vissza: hangszer. 11. Kantonai szálláshely. 14. Tiltószó. 17. Huzat. 18. Vizzel határolt föld. 20. Nyílás. 21. Néz mássalhangzól. 23. Lovas betűi keverve. 24. Harag betűi keverve. 26. Római ruhadarab. 30. R. Y. V. 31. Enyém latinul. 32. Növény.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.
4. I. Conder: Az álarcos lovas.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.
7. Kondor I.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodriguez: A hallgató hajója.
9. H. J. Lázár I.: A pampák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.
12. Kertész M.: A főnyeremény.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.
14. G. Forster: A négus kincse földjén.
15. S. France: A vörös billanc.
16. Paul Thomas: Titokzatos natalom.
17. Komáromy Z.: Párbaj a pestissel.
18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
19. Franz Schulz: Abesszinia poklában.
20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
22. L. Grawe: Életfogytiglan.
23. H. J. Lázár István: Pampák fia.
24. L. Chiron: Yvonne regénye.
25. Juhász L.: Vissza az életbe.
26. C. Green: Titkos szolgálat.

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Feriend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátor temploma.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhan nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Thompson: Az elveszett oázis.

16. A. C. Hell: Mandasúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schultz: A forrongó Abesszíniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A balálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lol U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. B. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsemepész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powell: A sanghaji koldus.
37. A. Retnar: A hétélett.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schultz: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazár máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szöke kémnő.
49. Axi Rolf: Sárka veszedelem.
50. K. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Maricau: A platinafogó.

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girdo: A déli sark aranya.
3. G. Forster: Tom Bailey milliói. I.
4. G. Forster: Tom Bailey milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnny.
7. Fred O'Conney: Mexikói remek.
8. Francis Barker: A félelem városa.
9. Ernest Beck: A hínár boszorkája.
10. H. Cisar: A kísértetbűb.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A csekszoigálatában.
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Wals: A fekete macska.
15. D. Hawker: A texasi bandita.
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán.
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. K. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kun-klan.

20. Spencer Wallis: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pili. Beyam: Brahma szent flai.
24. E. Beck: Az új scheriff.
25. E. Thompson: Remület San-Franciscoban.
26. Joel Gross: A jégmező aránya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-najón.
28. R. Clark: A hamis dollár.
29. Edgar W. Carston: Hollywood vámpirja.
30. O. Wood: Bill, a majom-ember.
31. E. G. Benfors: A lángoló preri.
32. Alec Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párbaj.
35. Fred Gregori: Lázasadás a Tűzföldön.
36. F. G. Beery: A preri réme.
37. G. Forster: Lynch a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Romanovok diadémja.
39. Francis Burke: A halál-hajó.
40. O. Wood: Sanghai poklá-ban.
41. E. Girdő: Az alvilág súly-lyesztője.
42. O. Wood: Csang Fu Yen hatalmában.
43. Alec Forest: Az Adeni kém.
44. F. G. Beery: Az elrabolt Budha.
45. E. Beck: A száguldó bosszú.
46. William Warner: A fej-vadász.
47. R. Fowler: Az emberarcú sakál.
48. T. Hilton: Arizona ostora.
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugat fia.
50. Lewis Gordon: A sárkány szeme.
51. G. Lawrence: Kanada kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titok-zatos árnyék.

IV. évfolyam

1. John Tempest: A holt-tenger kísértete.
2. Axa Rolf: Kémek háborúja.
3. E. Thompson: A Colorado farkasa.
4. Fred Gregory: A titokzatos bűvárhajó.
5. Ernest Beck: Bill Red a preri párdúca.
6. A. Harry Douglas: Fekete keselyűk.
7. O. Wood: A bagdadi kalifa kincse.
8. E. Beck: A vágottképf.
9. E. Hylton: A fekete hajó kormányosa.
10. Ernest Beck: Az aranyvonat, Bill Red kalandja.
11. A. Harry Douglas: A fehér csontok útja.
12. E. Hylton: A hómezők kín-cse.
13. G. Lawrence: A bronzarcú rém.
14. Ernest Beck: A végzet lo-vasa, Bill Red kalandja.
15. G. Lawrence: A Sárgatenger kalóza.

16. John Tempest: A mormonok kincse.
17. Ernst Hylton: Az aranymezők kísértete.
18. Jimmy Bronx: A pöröly-öklő.
19. John Tempest: A láthatatlan dervis.
20. P. Thompson: A cubai véreb.
21. E. Hylton: Big Bill az ördöglovás.
22. G. Lawrence: A sanghai pilóta.
23. Ernest Hylton: Az ördög-sziget császára.
24. A. Harry Douglas: A klenc-farkú macska.
25. E. Beck: A vadnyugat vámszedője Bill Red kalandja.
26. Alex H. Ash: A kék gyémánt.
27. L. Cabanos: Mexikói párbaj.
28. I. Cross: A burmai pokol.
29. O. Wood: A piramis titka.
30. G. Lawrence: Az acélkirály.
31. Axa Rolf: Északearki fejvadászok.
32. Ernest Hylton: A fekete brigád.
33. E. Hylton: A felhőkarcolók hiénái.
34. O. Wood: A romváros kísértete.
35. G. Beery: Az aranyásó titka.
36. G. Forster: A borzalmak szigete.
37. Ernst Hylton: Dráma az északi sarkon.
38. E. Thompson: A mexikói sátán.
39. Alex H. Ash: A tűzliliom.
40. Fred A. Colley: A halál-légió.
41. E. Thompson: A Preri fantomja.
42. B. Betnar: A légió élőhalottjai.
43. John Tempest: Kalózzlobogó alatt.
44. E. Hylton: Big Bill az átkozottak völgyében.
45. G. Lawrence: Indra szent zászlója.
46. G. Forster: A hajóroncs kísértete.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában
 Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50
 Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.

Szerkesztőségi és pénztári órák: minden csütörtökön ½6—½8. — A szerkesztő más időpontban még kivételesen sem fogad. — Kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

A Tarka Regénytár

legközelebb megjelenő kötete.

Ernest Thompson

Az üldözött

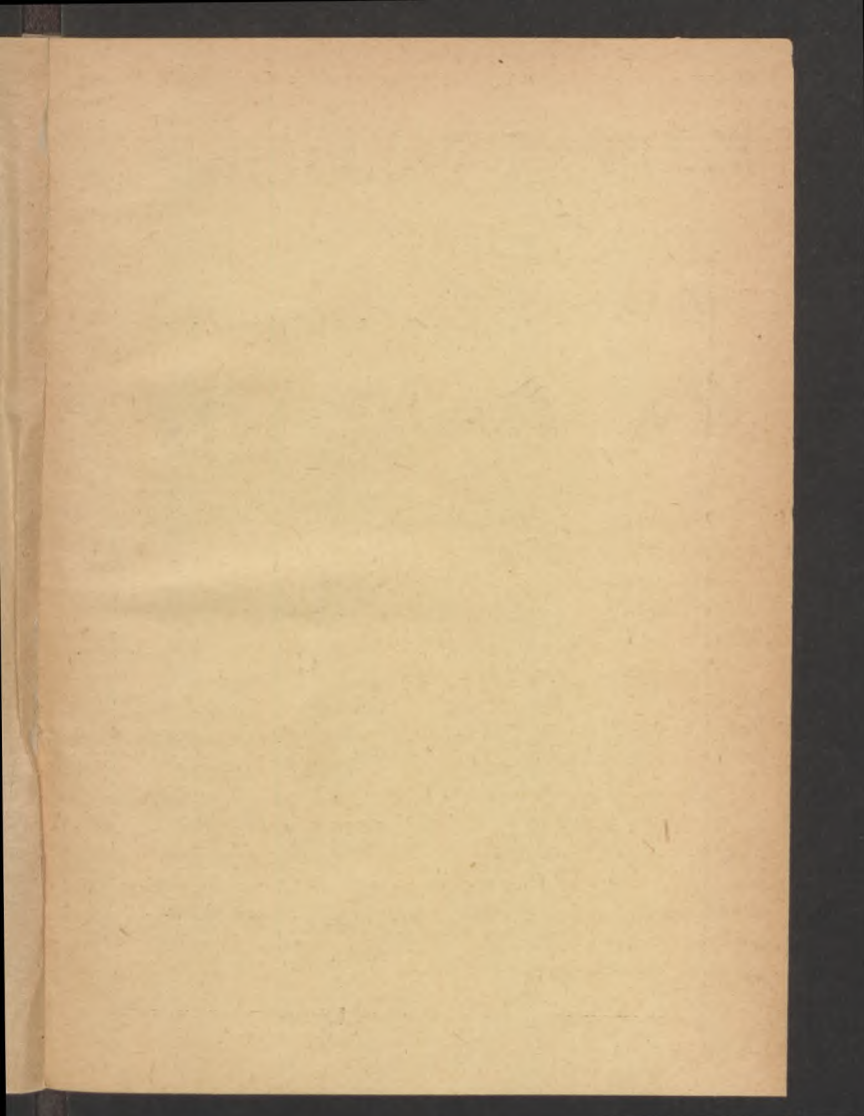
c. izgalommal telt, fordulatos cowboy-regénye.

Lee Thomast, a fiatal cowboyt halálra ítéli Codmark-City sherifje gyilkosság miatt; a férfi nem védi magát, sőt, amikor a kerületi börtönbe, a kivégzés színhelyére kísérik, a sherifet megtámadó banditákkal is felveszi a küzdelmet.

A környék rettegett banditája vetett szemet az elítéltre, aki azonban kivágja magát s bár menekülhetne, jelentkezik a kormányzónál, hogy vagy meghaljon, vagy szabad emberként küzdhesse ki becsületét.

Így kezdődik Ernest Thompson új regénye, amely a vadnyugat színes romantikáját eleveníti meg a maga típusaival, végtelenbefutó zöld mezőséggel és vad harcaival. Ernest Thompsont nem kell bemutatnunk olvasóinknak; írásai eddig is eseményt jelentettek, új regénye pedig alkalmasint felülmúlja minden korábbi írásának sikerét is.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

